

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 605

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Έν Αθήναις, 9 Φεβρουαρίου 1892

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Έν Αθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	"	8.50
Έν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Έν Ρωσίᾳ	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μήττου Χατζοπούλου: Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ, διήγημα. — *Guy de Maupassant*: Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ, διήγημα. — Γεωργίου Πραδέλ: ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικόν μυθιστόρημα μετὰ εικόνων. — Έδμόνδου δὲ Ἀμίτς: ΙΣΠΑΝΙΑ. — ΠΟΛΥ ΠΛΟΥΣΙΑ, διήγημα κατὰ τὸν Paul Bonhomme, ὑπὸ Αἰθῶπου.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ

ΛΗΞΑΝΤΟΣ ΤΗΝ 31^{ΗΝ} ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1891

τοῦ Ζ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν τοῦ τρέχοντος Η' ἔτους, ἐπίσης καὶ οἱ ὀλίγοι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τοῦ παρελθόντος.

Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτείνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. ἀνταποκριτὰς ἡμῶν, ὅσοι μέχρι τοῦδε δὲν ἀπέστειλαν τὴν ἐξώφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ των. Εἶνε καιρὸς πλέον.

Ἡ Δεῦθυνας.

ΜΗΤΣΟΥ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἄνέπνευσα, ἀλλ' ἡ καρδιά μου ἐκτυποῦσε πολὺ ἀκόμα. Κατερχόμεθα εἰς τὴν βάρκαν, καὶ εἰς ὀλίγας στιγμὰς πατώμεν τὴν γῆν τῆς Πρέβεζας. Ἄχ! ὅσα βλέμματα προσηλοῦντο περίεργα ἐπάνω μου, ὅσοι υποχωροῦσαν κατὰ τὴν διάβασίν μου, ἐνόμιζα ὅτι εἶχον τὴν δύναμιν ν' ἀναγνώσουν τὸ μυστικόν μου, καὶ ἔπαυχα πολὺ. Τὰ μικρὰ μὲ κατέπνιξαν. Μοῦ ἔσυρναν καὶ τὰ δύο τὰ χέρια, καὶ μὲ διεβεβαίουν ὅτι δὲν θὰ μ' ἀφήσουν νὰ φύγω πλέον ἀπὸ σιμά των.

— Σὰς ἀρέσει ἡ Πρέβεζα, εἶ! καὶ δὲν εἶνε καλὴ πόλις, ὥστε νὰ μὴ θέλῃ κανεὶς νὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ, τί λέγετε, κυρία Μαρία;

Ὁ μπαμπὰς ἠθέλησε νὰ τὰ πειράξῃ, καὶ τοῖς εἶπεν, ὅτι θὰ φύγωμεν ὀγγλήγωρα.

— Τί νὰ κάμετε!... ἄμ' δὲ θὰ φύγετε ἔτσι εὐκολα, δά, ποῦ θ' ἄρρετε.

— Τὰ διαβατήριά σας, κύριε! ἠκούσθη αἶφνης σοβρὰ φωνή.

Ἐγώρρισα καὶ εἶδα ἕνα Τουρκαλῆ ἴσα μ' ἐκεῖ ἐπάνω, ποῦ μὰς ἔχειρέτα ὑποκλινόμενος.

Τὰ μικρὰ τὸν ἐπλησίασαν, καὶ τὸν ἔχειρέτισαν γελῶντα.

— Καλ' ἡμέρα, μπάρμπα Χαμέτ, καλ' ἡμέρα, μπάρμπα Χαμέτ.

— Τὰ διαβατήρια θέλετε; προσέθηκεν ἀξιοπρεπῶς ὁ Γιωργάκης, εἶ! περνάτε σὲ λίγο ἀπὸ τὸ σπῆτι νὰ πάρετε τὸν καφέ σας.

Ἦρξις νὰ ἐκπλήττωμαι μαζί μὲ τὸν μπαμπά. Ὁ διηγηματογράφος ἐμεῖδία πονηρῶς ὑπὸ τὸν λεπτοφυῆ ξανθὸν μύστακά του. Φθάνομεν εἰς τὸ σπῆτι. Ἐνα μικρὸ πικλάκι τῶν Ἀθηναίων, τὸ σπῆτι τοῦ ἱατροῦ. Ἐκεῖ μὰς ὑπέδεγθη ἑξαλλος ἡ θεῖα Μαντώ, ἡ μαγείρισσα καὶ ἡ οἰκοκυρά συγχρόνως τῆς οἰκίας. Ἡ αἶθουσα εἶνε ἀπλῆ, ἀπλουστάτη, μὲ τὰ ἐλαφρὰ διατραπυκὰ ἐγγωρίου κατασκευῆς παρκαπετάσματα τῆς, μὲ τὰ γυμνά καθυρὰ ἐπιπλά τῆς.

Ἡ Χρυσούλα μοῦ ἐκβάλλει τὸν πῖλον καθέζομένη ἐπὶ τῶν γενάτων μου, μοῦ ζητεῖ τὰ γάντια μου, καὶ ὁ Γιωργάκης ἀρπάζει τὸν πῖλον τοῦ μπαμπά. Μὰς τοποθετοῦν καὶ τοὺς δύο εἰς τὰς θέσεις μὰς οἱ μικροὶ οἰκοδεσπότηαι εὐπρεπίστατα, μὲ χαριτωμέναις κινήσεσι. Ἐκρατοῦσα τὰ γέλια μου, μ' ὅλην τὴν παρὰ τῆς προσδοκίας μου. Γυρίζω τὰ μάτια μου πρὸς τὸν τοῖχον, καὶ βλέπω τὴν εἰκόνα του, καὶ ἐκείνην τῆς ἀποθανούσης συζύγου του.

Ἡ αὐτὴ γλυκύτης καὶ ἐπὶ τῶν δύο ἀνθρωπίνων ἐκείνων προσώπων εἶνε διακεχυμένη. Μὰ; προσφέρουν κατὰ τὴν συ-

νήθειαν τοῦ τόπου γλυκίσματα, καφεῖ ἐξαισίον, κ' ἓνα κονιάκ γνησιώτατον. Αἱ ὥραι παρέρχονται, ὁ μπαμπᾶς κᾶτι συνομιλεῖ μετὰ τοῦ διηγηματογράφου, ἐγὼ μένω σιγηλὴ μέσα εἰς τὰς φυλακίας τῶν μικρῶν, ἡ ἀγωνία μὲ πνίγει, κ' ἐκεῖνος δὲν ἔρχεται. Κυττάζω ἀδιακόπως τὸ ὄρολόγιόν του, πηγαίνω δῆθεν διὰ νὰ κυττάζω, συχνὰ εἰς τὸ παράθυρον κ' ἐκεῖνος ἀκόμη, ἀκόμη δὲν ἔρχεται. Ἐπέρχεται ἡ μεσημβρία, ἐπὶ τέλους, ὅτε ἡ θύρα ἀντηχεῖ κάτω ἐκ τοῦ κώδωνος.

Ἄνεγειρόμεθα ὅλοι ... Ματαίᾳ ἐλπίς! ... Ἦτο ὁ μπάρπ' Ἀναγνώστης μειλίχιος, ἀπαστρέπτων ἐξ ἐνδομύχου τινὸς χαρᾶς, κ' ἤρχετο νὰ μᾶς ἀναγγεῖλῃ ὅτι ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ ἱατροῦ ἀπὸ τὸν ἀσθενῆ ἦτο ἀδύνατος. Ἐπεσα ἐξηντλημένη ἐπὶ τινος ἑδρας, κ' ἐκ τῆς ἀδύνατοσ μου κατέσχισα τὸ ριπίδιόν μου μὲ τοὺς ὀνυχᾶς μου.

Ὁ μπαμπᾶς μ' ἐπλησίασεν ἀνήσυχος, καὶ μοῦ ἐζήτησε τὴν χεῖρά μου. Ὁ διηγηματογράφος ἐξῆλθε πρὸς στιγμὴν, τὰ μικρὰ ὑπῆγαν νὰ ἴδουν τὴν Σοφιᾶν εἰς τὸ μαγειρεῖον. Ἐμείναμεν μόνον, ἐντὸς τῆς ξένης ἐκείνης αἰθούσης.

Ἐννοιώθη κᾶτι ποῦ μ' ἐπνίγεν εἰς τὸν λαιμόν, ἡ ὄψις μου ὠχρία φοβερά, κ' ἡ εἰκὼν ἐκείνου ἐμειδίᾳ ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ πλαίσιόν της, μὲ τοὺς γλυκοὺς ὀφθαλμοὺς της. Ἐ! τότε ἀπεφάσισα νὰ παίξω πλέον τὴν τύχην μου, τὴν εὐτυχίαν μου. Δὲν ἤθελα νὰ κρύψω πλέον τὸν πόνον μου. Ὁ μπαμπᾶς ἔσκυψε καὶ μ' ἐφίλησε, καὶ μ' ἠρώτησεν ἀνήσυχος, τρομασμένος,

— Τί ἔχεις πάλιν, Μαράκη μου;

Συνεκέντρωσα ὅλας τὰς δυνάμεις μου, κ' ἔκυψα καὶ τοῦ ἐψιθύρισα εἰς τὸ οὖς, μὲ σβυσμένη φωνήν:

— Τὸν ἀγαπῶ! ... τὸν ἀγαπῶ! ... θὰ πεθάνω, μπαμπᾶ...

Ἐπήδησεν ἀπὸ τὴν θέσιν του, κ' ἐψιθύρισε σὰν τρελλὸς ὁ καυμένος ὁ μπαμπᾶς:

— Νὰ πεθάνης!, δυστυχία μου! ... μὴ εἶσαι τρελλή; τὸν ἀγαπᾶς, εἶπες, ἔ! τὸν παίρνεις ...

Κ' ἐπειδὴ μ' ἔβλεπε κινουσαν δυσπίστως τὴν κεφαλήν, καὶ σακρῶσαν, ἐπανάλαβε μὲ φωνήν, ποῦ μ' ἔκαμε πολὺ νὰ ποινέσω:

— Τὸν παίρνεις, σοῦ λέγω ... μὴ θέλῃς νὰ μὲ πεθάνης τόρα.

Τὸν ἔσφιγξα γλυκᾶ, γλυκᾶ ἐπάνω εἰς τὰ στήθη μου, κ' ὅταν εἰσῆλθον τὰ μικρὰ εἰς τὴν αἴθουσαν, προσεπάθησα νὰ φανῶ ὅσον τὸ δυνατόν ἡσυχῆ. Ἀλλὰ δὲν εἴμπερῶ νὰ ἐξακολουθήσω περισσότερον, μὲ φωνάζουν ἀπὸ τὴν αἴθουσαν ὀκτα φωναί. Τοὺς ξεκλέφτηκα γιὰ μιὰ στιγμὴ, κ' εἶνε ὦρα περασμένη. Ἄν εὐκαιρήσω ἕως αὐριον ποῦ φεύγει τὸ ταχυδρομεῖον θὰ σοῦ τελειώσω τὰ βάζανά μου, εἰ δὲ μὴ ἔλα νὰ μάθῃς τὸ τέλος των ἐδῶ ἀπὸ τὸ στόμα μου ...

II'

Ἡ περιέργεια μὲ κατατρέχει φοβερά σήμερα. Παράξενον! πρώτην φοράν αἰσθάνομαι τόσην ἐπιθυμίαν, ν' ἀποτελειώσω τὴν ἐπιστολήν ταύτην τῆς ἐξαδέλφης μου. Εἶμαι τόσον περιέργως προπάντων νὰ μάθω πῶς τ' ἀποτελείωσε τὰ πράγματα αὐτὴ ἡ παμπόνηρη ἡ Νεραΐδα, ἡ Σειρήν ἀκόμα τ' Ἀμβρακικοῦ. Τὸ πολὺ, πολὺ μὲ τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν της ἐπερίμενα ὡς ἐκπληξίν, μίαν ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, μίαν σελίδα ἐνός δυνατοῦ κᾶπως μυθιστορήμα-

τος, ἓνα κᾶτι τέλος ποῦ νὰ μοῦ τραῖξῃ φοβερά τὰ νεῦρα, περισσότερον ἀπὸ ἓνα ἐμπερικὸν ὑπολογισμόν. Ἀλλὰ τίποτε ἀπ' αὐτὰ, παρὰ ἓνα ξαφνικὸ, ξαφνικὸ τηλεγράφημα μὲ δύο λέξεις πλήρεις μαγείας, ἐντελῶς ἀκαταλήπτους:

Κύριον

Γεώργιον Παναγιώτου

Ἀθῆνας.

Ἀπόψε ἀρραβωνίζομαι.

ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ

Ἡ μαγικὴ δύναμις των μοῦ διεδόθη πάραυτα, ὥσει νὰ μὲ ἐκτύπησε κατάματα ἡλεκτρικὸν ρεῦμα. Ἀνοίγω τὴν πόρτα μου, καὶ μὲ τὴν νυκτερινὴν ἀταξίαν μου, χυμῶ νὰ βαλλω τὲς φωνᾶς ὡς ἄλλος δαιμονιζόμενος τῆς χώρας τῶν Γεργεσηνῶν. καὶ πίπτω εἰς τὰς ἀγκαλὰς τοῦ Παύλου τοῦ φίλου μου, ὅστις ἀνῆρχετο τὴν κλιμακὰ μου ἐκείνην τὴν στιγμὴν μ' ἓνα τσιγάρο, τόσο δὴ στό στόμα.

Ἡ μαγικὴ δύναμις ἀπέπτη, τὸ δαιμόνιον ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων, καὶ ἡ ἀγέλη τῶν χοίρων κατὰ τοῦ κρημονοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀπέθανεν ἐν τοῖς ὕδασι, κ' ἠρώτησα τὸν ἀμακαδόρον συναδέλφον μου, δραξῆς τὸν βραχιονᾶ τοῦ ἰσχυροῦς:

— Καὶ νᾶχωμαι καλὸ ρώτημα, ἀπὸ ποῦ τὸ σιγάρο;

— Ἐνα κελεποῦρι μοῦ ξέπεσε κάτω στό δρόμο, μοῦ ἀπαντᾷ ὁ μονομανὴς ἀμακαδόρος ἀπαθέστατα.

Ἐπῆγα νὰ τὸν πνίξω μὲ τὰ χεῖρα μου: αὐτὴ ἡ μανομανία τοῦ νὰ ζητῇ μ' ἀνυπόφορον ἀγένειαν σιγάρα ἀπὸ τοὺς φίλους του, μὲ πεθαίνει: ποτὲ δὲν θὰ τὸν χωνεύσω αὐτὸν τὸν ἀγαπητόν μου Παῦλον.

Καταπραῦνομαι, λοιπόν, καὶ τοῦ τὰ διηγούμαι ὅλα, ὅλα. Πηδᾷ εἰς τὰ τελευταῖα εἰς τὸν λαιμόν μου καὶ σύρει ἐπανειλημμένως τοὺς γρόνθους τοῦ ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης μου, ἵνα δείξῃ τὴν χαράν του.

Ὅταν τὸν ἀπώθησα τέλος, μοῦ ἀρπάζει τὴν καπνοθήκην μου καὶ στρίβει ἓνα σιγάρο, ἀπορρίπτων τὸ προηγούμενον, καὶ μοῦ λέγει ἀπαθέστατα:

— Βλέπω, πῶς ἔχω τύχη σήμερα... νά! ἀμέσως, ἀμέσως ἓνα δεύτερο κελεποῦρι ...

Καὶ τόρα... ἔχω μεγαλὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῶ τὸ τέλος αὐτῆς τῆς κωμωδίας, καὶ γυρίζω μὲ πολλὴν ἀνυπομονησίαν τὸ φύλλον τοῦ χάρτου διὰ τὴν συνέχειαν... Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται! Ἡ «Νεραΐδα» βλέπω κατήντησεν ἐκεῖ πέρα δεινὸς γελοιογράφος... Ἀλλ' αὐτὸ τὸ πρόσωπον ποῦ στέκεται ἔτσι ἀγέρωχα εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἐξαγριωμένου, καὶ δίδει μιὰ μούντζα κατάματα σ' ἓνα γατάκι, κᾶπου νομιζῶ πῶς τὸ εἶδα... Ἄ! ἔ! εἶνε ὁ μπάρμπ' Ἀναγνώστης.

Καὶ βέβαια δὲν εἴμπερῆ νὰ εἶνε ἄλλος ἀφοῦ τόρα θυμάμαι πῶς ἀπαράλλακτα τὸν περιγράφει ἐκεῖνος ὁ χασομέρης ὁ διηγηματογράφος ἐκεῖ κάτω εἰς ἓνα γράμμα του πρὸς τὴν ἐξαδέλφην μου. Τί χαριτωμένη ἐξαδέλφη, ὅπου ἔχω!... Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἀρχίζω νὰ θρηνῶ τὸ πέταγμα τῆς μικροῦλας ἐπαύλεως μου εἰς τὰ Πατήσια.

Ἀλλὰ τί βλέπω, πάλιν! Ἐδῶ ἡ σκηνὴ ἀλλάζει. Διὰ βολε! ἡ ἐξαδέλφη μου εἰς τὴν ἀγκαλιὰ ἐνός... ἐνός μαυροφοροφορεμένου. Ἄν εἶνε αὐτὸς ὁ γαμβρός μου, ὁ κ. Μίχος, χαλάλι του, καὶ φαίνεται γιὰ γιερός ἄντρας ἀκόμη... Ἀλλὰ κᾶτι ἐνωρὶς ἤρχισαν τὰ φιλήματα, βλέπω ὅτι πολὺ βιάζε-

ται ἡ κυρία ἐξοδέλφη... Τέλος ἀρχίζουν τὰ ὀρνιθοσκαλισματά της ἐδῶ εἰς τὴν ἄλλην σελίδα ...

*
**

... Ἐξακολουθῶ τὴν διακοπῆσαν ἀφήγησίν μου. Ἐκαθίσταμεν εἰς τὸ τραπέζι ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τοῦ μπάρπ' Ἀναγνώστη, ὅστις ἐπολιόρκει μὲ τὰς ἀστείότητάς του, καὶ τὴν περιγραφὴν τοῦ τόπου του τρομερὰ θὰ ἦμην περισσότερον ἠὲ χαριστήμενη μαζὶ του ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἂν μ' ἔφερε πλησίον τοῦ ἱατροῦ. Ἔβαλα ὅλα τὰ βιβλία μου διὰ νὰ κρατήσω τὸν ἑαυτὸν μου, κ' ἐκύτταζα μ' ἀνησυχίαν τὸν μπαρμπά, ὅστις ἐφάνετο βαθεῖα συλλογισμένος.

— Θεέ μου! ἐπανελάμβανα μέσα μου, τί νὰ σκέπτεται ὁ μπαρμπάς!

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ γεῦμα, ὁ ἐπιστάτης μᾶς ἔφερεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ μᾶς προσεφέρθη ἐκεῖ ὁ καφές.

Ὁ μπάρμπ' Ἀναγνώστης εἶνε πολὺ περιεργός, ὅσον καὶ ἀπλοῦς τύπος. Ἐκ τῶν ὅσων τὸν ἔκρινα μέχρι τοῦδε τὸν εὔρον ἀγαθόν, ἀγαθώτατον, καὶ πιστότατον εἰς τὸν ἱατρὸν, καθὼς μοῦ ἔγραφε καὶ ὁ διηγηματογράφος.

Ἐξυπνᾶ τακτικὰ μὲ τ' ἀστέρη μ' ὅλας τὰς νυκτερινὰς περιόδους του ἐπὶ τῆς ράχους τοῦ μαύρου του.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

GUY DE MAUPASSANT

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

Τὰ μεγάλα δεινὰ δὲν μὲ θλίβουν. Εἶδα τὸν πόλεμον ἐκ τοῦ πλησίον: ἐπάτουν ἀνηλεῶς ἐπὶ τῶν πτωμάτων. Αἱ ἰσχυραὶ θηριώδεις τῆς φύσεως ἢ τῶν ἀνθρώπων δύνανται νὰ μᾶς ἀποσπάσωσι κραυγὰς φρίκης ἢ ἀγανακτήσεως, ἀλλὰ δὲν μᾶς προκλοῦν ἐκείνην τὴν πίεσιν τῆς καρδίας, ἐκείνην τὴν διατρέχουσαν τὰ νῶτα φρικίαν, ἣν προκαλεῖ ἡ θέα μικρῶν τιῶν πραγμάτων ἀλγεινῶν.

Ἡ ὀριμυτέρη τῶν θλίψεων ἦν δύναται τις νὰ ὑποστῇ, βεβαίως, εἶνε ἀπώλεια παιδιοῦ διὰ μητέρα, καὶ ἡ ἀπώλεια μητρὸς διὰ τὸ τέκνον. Εἶνε ἄλλως ὀριμύ, τρομερόν, συγκλονοῦν καὶ σπαράσσειν.

Ἀλλὰ θεραπεύεται τις ἐκ τούτων κατὰστροφῶν ὡς ἀπὸ μεγάλων αἱμασσόντων τραυματίων.

Λοιπὸν, τινὲς συναντήσεις, πράγματ' αἰτιῶν παροδικῶς περιπεσόντων εἰς τὴν ὄρασιν ἡμῶν, μαντεβόμενα, ἐνδόμυχοι τινὲς λύπαι, ἀστασίαι τινὲς τῆς τύχης, συγκινούσαι ἐντὸς ἡμῶν κόσμον ὅλον ἀλγεινὸν σκέψων, διανοίγουσαι ἐνώπιόν μας ἀποτόμως τὴν μυστηριώδη θύραν τῶν ἠθικῶν ἀλλαγῶν, τῶν πολυπλόκων, ἀνιάτων καὶ τόσῳ βαθυτέρων ὅσῳ φαίνονται μάλλον ἡπιοί, τόσῳ ὀριμυτέρων, ὅσῳ μάλλον ἀκατάληπτοι φαίνονται, τόσῳ μονιμωτέρων, ὅσῳ φαίνονται πλασταί, ἀφίνουσιν ἐν τῇ ψυχῇ βάρος τι ἀνιερὸν, σταγόνα πικρίας, συναίσθημα τι ἀπογοητεύσεως τοῦ ὑποίου ἢ πίεσις ἀργεῖ πολὺ νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ.

Πάντοτε παρίστανται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου δύο ἢ τρία πράγματα, ἅτινα ἄλλοι οὐδὲ κἂν βεβαίως παρετήρησαν, καὶ ἅτινα διεπέρασαν ἐμὲ ὡς μακρὰ καὶ λεπτὰ κεντήματα ἀνιάτα.

Δὲν θὰ κατανεῖτε ἴσως τὴν συγκίνησιν ἧτις μοὶ ἀπέμεινεν

ἐκ τῶν βραχειῶν αὐτῶν ἐντυπώσεων. Μίαν μόνην θὰ σὰς ἀφηγηθῶ. Εἶνε παμπάλαιος, ἀλλὰ ζωηρὰ ὡς ἐάν χθὲς τὸ πρῶτον μοὶ συνέβη.

Εἶμαι πεντηκοντούτης. Ἦμην τότε νέος καὶ ἐσπούδαζον τὰ νομικά.

Μελαγχολικὸς ὀλίγον, ὀλίγον ὄνειροπόλος, ἐμφορούμενος ὑπὸ φιλοσοφίας μελαγχολικῆς, δὲν ἦμην ποσῶς φίλος τῶν θεωρητικῶν καφετειῶν, τῶν φλυάρων συντροφῶν καὶ τῶν κούφων γυναικῶν.

Ἀφυπνιζόμεν ἑνωρίς καὶ μία τῶν προσφιλεστέρων μου σκέψεων ἦτο τὸ νὰ βαδίζω μόνος, περὶ τὴν ὑγρότην πρωϊνὴν ὥραν, εἰς τὴν δεικροστοιχίαν τοῦ Λουξεμβούργου.

Τὴν εἶχετε γνωρίσει αὐτὴν τὴν δεικροστοιχίαν; ὁμοιάζει μὲ κῆπον παρημελημένον τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, κῆπον ὠραῖον ὡς γλυκὺ μεϊδίωμα γραίας.

Πυκνοὶ φράκται ἐχώριζον τὰς στενάς καὶ κονονικὰς διόδους, διόδους γαληνίους, μεταξύ δύο τειχῶν φυτείας μεθοδικῶς κεκομμένης.

Αἱ μεγάλαι ψαλίδες τοῦ κηπουροῦ ἰσοπέδουν ἀδικαίως αὐτὸ τὸ ἐκ κλάδων τείχισμα.

Καὶ κατ' ἀποστάσεις, συνήντα τις μικρὰς ἐκτάσεις ἀνθοσπάρτους, στοίχους ἐκ μικρῶν δένδρων παρατεταγμένων δίκαν μαθητῶν ἐν περιπάτῳ, συμπλέγματα μεγαλοπρεπῶν τριανταφυλλεῶν ἢ σωρείας δένδρων καρποφόρων.

Μία ὅλη γωνία τοῦ θελκτικῶ αὐτοῦ ἄλλοτε ἐχρησίμευεν ὡς δικαίτημα τῶν μελισσῶν.

Αἱ ἀχύριναί οἰκίαι των, ἐντέχνως ἐκτεινόμεναι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰρήνοιογον πρὸς τὸν ἥλιον τὰς μεγάλας ὡς ἡ ὀπὴ δακτυλίθρας θύρας των καὶ καθ' ὅλον τῶν ὁδῶν τὸ μήκος συνήντα τις τὰς βομβούσας καὶ χρυσὰς μελίσσας, ἀληθεῖς κυριάρχους τοῦ ἡμέρου ἐκείνου μέρους, ἀληθεῖς περιπατητρίαι τῶν ὁμοίων πρὸς διαδρόμους ἡσυχῶν αὐτῶν διόδων.

Μετέβαινον σχεδὸν ἐκεῖ ἀνά πᾶσαν πρωΐαν. Ἐκαθήμεν ἐπὶ θρονίου καὶ ἀνεγίνωσκον.

Ἐνίοτε ἄφρονον νὰ καταπέση ἐπὶ τῶν γονάτων μου τὸ βιβλίον ἵνα παραδοθῶ εἰς ρεμβασμούς, ἵνα ἀκούσω περὶ ἐμὲ τὴν βοήν τῶν Παρισίων, καὶ ἀπολαύσω τῆς ἀπείρου ἀναπαύσεως τῶν ἀρχαίου ρυθμοῦ φυτειῶν αὐτῶν.

Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ παρετήρησα ὅτι δὲν ἦμην ὁ μόνον συχναζὼν εἰς αὐτὸ τὸ μέρος, καὶ συνήντων ἐνίοτε, ἐκ τοῦ σύνεργου, ἐν τῇ γωνίᾳ ἀφθόου φυτείας, ἀλλόκοτόν τινα γέροντα μικρόσωμον.

Ἐγέρει ὑποδήματα μὲ ἀργυρὰς πόρπας, βραχίον συρμοῦ παρελθόντος, ρεδιγκόταν καστανόχρου, δαντέλλαν ἀντὶ λαίμοδετου, καὶ ἰδιόρρυθμον φαῖον πῖλον πλατύγυρον καὶ χνουδωτόν, προκατακλυσμαῖον.

Ἦτο ἰσχνός, πολὺ ἰσχνός, γωνιώδης, μορφαζὼν καὶ μεϊδιῶν.

Οἱ ζωηροὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπαλλοῦν, ἀνεκινούντο ὑπὸ ἀένανον κίνησιν τῶν βλεφάρων καὶ πάντοτε ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ λαμπρὰν ράβδον μὲ χρυσοῦν ἄνωθεν μῆλον, ἧτις θ' ἀπετέλει ἴσως ἀνημνήσιν τινα αὐτοῦ ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων.

Ὁ ἀνθρωπίσκος μ' ἐξέπληξε κατ' ἀρχάς, εἶτα μοὶ διήγειρεν ὑπερμέτρως τὸ ἐνδιαφέρον. Καὶ τὸν κατεσκόπευον διὰ μέσου τοῦ ἐκ φύλλων τείχους, τὸν παρεκλούθουν μακρόθεν, σταματῶν εἰς τοὺς ἐλιγμούς τῶν ἄλλων διὰ νὰ μὴ φαίνωμαι εἰς ἐκείνον.

Καὶ ἰδοὺ αὐτὸς πρωΐαν τινά, ἐν ᾧ ὑπέθετεν ὅτι εὐρίσκετο μόνος, ἀρχίσας νὰ κάμνη κινήσεις ἀλλοκότους : μικρά τινα σκιρτήματα ἐν ἀρχῇ, κατόπιν μίαν ὑπόκλισιν· ἔπειτα ἐκτύπησε, μὲ τὴν κάτισχόν του κνήμην, βῆμά τι γοργόν, ἔπειτα ἤρχισε νὰ περιστρέφεται χαριέντως, ἀναπηδῶν, ταλαντευόμενος γελοίως, μειδιῶν ὡς ἐνώπιον κοινοῦ, ἀπονέμων εὐχαριστήρια, καμπυλῶν τὸν βραχίονα, συσπῶν τὸ ὡς νευροσπαστου σώμα του, ἀποτείνων εἰς τὸ κενὸν ἐλαφροῦς χαιρετισμούς τρυφεροῦς καὶ γελοίους. Ἐχόρευεν !

Ἐμμεῖνα ὡσεὶ ἀπολιθωμένοι ἐξ ἐκπλήξεως, σκεπτόμενος τίς ἐκ τῶν δύο ἄρα ἦτο τρελλός, ἐκείνος ἢ ἐγὼ.

Ἄλλ' αἴφνης ἐσταμάτησε, προὐχώρησε κατὰ τὸ σύστημα τῶν ἐπὶ σκιηῆς ὑποκριτῶν, εἶτα ὑπεκλίθη ὑπισθοδρομῶν μετ' ἐπιχαρίτων μειδιαμάτων καὶ φιλημάτων χορευτρίας, ἅτινα ἀπηύθυνε διὰ τῆς τρεμούσης του χειρὸς πρὸς τὰς δύο δένδροστοιχίας.

Καὶ ἐπανελάθε μετ' ἐπισημότητος τὸν περίπατόν του.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, τὸν εἶχον πλέον πάντοτε πρὸ ἐμοῦ. Καὶ ἐκάστην πρωΐαν ἐπανήρχιζε τὸ ἀλλόκοτόν του γύμνασμα.

Ἀκατάσχετος μὲ κατέλαβε πόθος· ἵνα τῷ ὁμιλήσω.

Πρόεβην εἰς τὸ ριψοκίνδυνόν μου διακείμενα καὶ, χαιρετίσας αὐτόν, τῷ εἶπον :

— Πολὺ ὠραῖος κειρὸς σήμερα, κύριε.

Ἐκείνος ὑπεκλίθη.

— Ναί, κύριε, εἶνε σὰν τὸν καιρὸν ποῦ ἔκανε σὲ χρόνια περασμένα.

Ὅκτῳ μετέπειτα ἡμέρας, ἤμεθα φίλοι, καὶ ἐγνώρισα τὴν ἱστορίαν του.

Ἦτο διδάσκαλος χοροῦ εἰς τὸ Μελόδραμα, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου ΙΕ'. Ἡ ὠραία του ράβδος ἦτο δῶρον τοῦ κόμητος δὲ Κλερμόν.

Καὶ ὅτε τῷ ὁμίλει τις περὶ χοροῦ, ἡ φλυαρία του ἦτο ἀκατάσχετος.

Λαιπὸν, ἰδοὺ ὅ,τι ἡμέραν τινὰ μοὶ ἐξωμολογήθη.

— Ὑπανδρεύθη τὴν Καστρίν, κύριε. Θὰ σᾶς τὴν συστήσω, ἂν ἀγαπάτε, ἀλλ' ἔρχεται ἐδῶ ἀργότερα. Ὁ κῆπος αὐτός, βλέπετε, εἶνε ἡ τέρψις μας καὶ ἡ ζωὴ μας. Εἶνε τὸ μόνο ποῦ μᾶς ἀπέμεινε ἀπ' τὰ παλιὰ μας χρόνια. Μοῦ φαίνεται πῶς ἂν διόλου δὲν τὸν εἶχαμε, ἡ ζωὴ θὰ μᾶς ἦτο πλέον ἀδύνατος. Εἶνε ὁ τόπος παλιὸς καὶ εὐγενικός, δὲν εἶν' ἀλήθεια ; Μοῦ φαίνεται πῶς ἀναπνέω ἐδῶ ἀέρα ποῦ διόλου δὲν ἔχει ἀλλάξει ἀφ' ὅτου ἤμουν νέος. Ἡ γυναῖκά μου κ' ἐγὼ περνοῦμε ἐδῶ ὅλο τὸ ἀπόγευμά μας καθημερινῶς. Ἀλλά, ἐγὼ, ἔρχομαι ἀπὸ τὸ πρῶν, γκατὶ σηκώνομαι νωρίς.

Εὐθύς ὡς ἐπεράτωσα τὸ πρόγευμά μου, ἐπέστρεψα εἰς τὸ Λουξεμβούργον, καὶ πάραυτα διέκρινα τὸν φίλον μου προσφέροντα μετ' ἐπισημότητος τὸν βραχίονα εἰς τινα ὑπέργυρον μικρόσωμον γυναῖκα, μελανὰ ἐνδεδυμένην, καὶ πρὸς τὴν ὁποίαν συνεστήθη.

Ἦτο ἡ Καστρίν, ἡ μεγάλη χορευτρία ἡ ἀγαπωμένη παρὰ τῶν πριγκίπων, ἡ ἀγαπωμένη παρὰ τοῦ βασιλέως, ἡ ἀγαπωμένη παρ' ὅλου ἐκείνου τοῦ ἱπποτικῷ αἰῶνος, ὅστις φαίνεται ἀφήσας ἐν τῷ κόσμῳ ὁσμὴν τινα ἔρωτος.

Ἐκαθήσαμεν ἐπὶ τινος λιθίνου θρονίου.

Ἦτο Μάϊος.

Ἄρωμα ἀνθῶν ἠρωμάτιζε τὰς καθαρὰς διόδους.

Ὁραῖος ἥλιος διωλίσθαινε μεταξὺ τῶν φυλλωμάτων καὶ ἐσκόρπα μέχρις ἡμῶν πλατέα στίγματα φωτός. Τὸ μαῦρον φόρεμα τῆς Καστρίν ἐφαίνετο διαυγῶς φαινόν.

Ὁ κῆπος ἦτο κενός.

Ἦκούε τις τὸν μεμαχρυσμένον κυλισμὸν τῶν ἀμαξῶν.

— Ἐξηγήσατέ μου λαιπὸν, εἶπον πρὸς τὸν γέροντα χορευτὴν, τί ἦτο τὸ μενουέτο ;

Ἐκείνος ἐσκίρτησε.

— Τὸ μενουέτο, κύριε, εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν χορῶν, καὶ ὁ χορὸς τῶν βασιλέων, ἀκούτε ; Ἀφ' ὅτου δὲν ὑπάρχουν πλέον βασιλεῖς, δὲν ὑπάρχει πλέον μενουέτο.

Καὶ ἤρχισεν, εἰς ὕψος πομπῶδες, μακρὸν διθυραμβικὸν ἐγκώμιον ἐκ τοῦ ὁποίου οὐδὲν ἀντελήφθη.

Ἠθέλησα νὰ μοὶ περιγράψῃ τοὺς βηματισμούς, ὅλας τὰς κινήσεις, τὰς στάσεις. Περιήρηχτο εἰς σύγχυσιν, ἠρεθισμένος διὰ τὴν ἀδυναμίαν του, νευρικός καὶ ἀπελπισ.

Καὶ αἴφνης, στραφεὶς πρὸς τὴν ἀρχαίαν του σύντροφον, τὴν πάντοτε σιωπηλὴν καὶ σοβαρὰν :

— Ἐλίξαι, θέλεις, λέγε, θέλεις, θὰ φανῆς πολὺ ὑποχρεωτική, θέλεις νὰ δεῖξωμε στὸν κύριο τί ἦτο τὸ μενουέτο ;

Ἐκείνη ἐστρεψεν ἀνήσυχον τὸ βλέμμα πανταχόθεν, εἶτα ἠγέρθη, χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ ἐκφέρῃ, καὶ ἐλθοῦσα ἐτοποθετήθη ἀπέναντί του.

Τότε, εἶδόν τι ὑπερ οὐδέποτε θὰ λησμονῆσω.

Ἐπήγαγον καὶ ἤρχοντο μὲ ἀκκισμούς παιδαριώδεις, ἐμειδίον πρὸς ἀλλήλους, ἐταλαντεύοντο, προσέκλινον, ἐπήδων ὁμοίως πρὸς δύο γηραιὰς πλαγγόνας, τὰς ὁποίας ἔκαμνε νὰ χορεύωσι μηχανίμα τι πεπαλαιωμένον, ὀλίγον συντετριμμένον, κατασκευασθὲν τὸ πάλαι ὑπὸ τεχνίτου δεξιωτάτου, κατὰ τὸ σύστημα τῆς ἐποχῆς του.

Καὶ τοὺς ἠτένιζον, μὲ τὴν καρδίαν συνταρασσομένην ὑπὸ παραδόξων συναίσθημάτων, μὲ τὴν ψυχὴν συγκεινημένην ὑπὸ ἀρρήτου μελαγχολίας.

Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἔβλεπον φάσμα τι ἀξιοθρήνητον ἅμα καὶ κομικόν, τὴν ἐκπεσόντος συρμοῦ σκιάν ἐνὸς αἰῶνος.

Ἐπόθεν νὰ γελάσω καὶ εἶχον ἀνάγκην νὰ ἔλαϊον.

Αἴφνης ἐσταμάτησαν, εἶχον περατώσει ὅλα τὰ μέρη τοῦ χοροῦ.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἔμεινον ὄρθιοι ὁ εἰς πρὸ τοῦ ἄλλου, μορφαζόντες κατὰ τρόπον καταπλήττοντα· εἶτα περιεπτύχθησαν ἀλλήλους καὶ ἀνελύθησαν εἰς λυγμούς.

Ἀνεχώρουν, τρεῖς ἡμέρας μετὰ ταῦτα, διὰ τὴν ἐπαρχίαν. Οὐδόλως τοὺς ἐπανεῖδον.

Ὅτε ἐπανῆλθον εἰς Παρισίους, μετὰ δύο ἔτη, εἶχον καταστρέψει τὴν δένδροστοιχίαν.

Τὶ ἀπέγιναν δίχως τὸν προσφιλῆ τῆς πάλαι ἐποχῆς κῆπον, μὲ τὰς ἐν εἶδει λαθουρίθου ὁδοὺς του, τὸ ἄρωμα τοῦ παρελθόντος καὶ τὰς χαριέσσας φυτείας του ;

Ἀπέθανον ; Πλανῶνται ἀνά τὰς συγχρόνους ὁδοὺς ὡς οἱ ἄνευ ἐλπίδος ἐξόριστοι ; χορεύουσιν, ὡς φάσματα, φανταστικόν τι μενουέτον μεταξὺ τῶν κυπαρίσσων κοιμητηρίου, κατὰ μῆκος τῶν μεταξὺ τάφων ἀτραπῶν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης ;

Ἡ ἀνάμνησίς των μὲ πιέζει, μὲ βαρύνει, μὲ βασανίζει, παρέμεινεν ἐντὸς ἐμοῦ ὁμοία μὲ πληγὴν. Διατί ; Οὐδὲν γνωρίζω.

Δὲν εὐρίσκετε, τῷ ὄντι, τὸ πρᾶγμα γελοῖον ;

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΑΔΕΛ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος παρῆρησεν ἰστάμενος ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας. (Σελὶς 220).

— Ὅχι, κλή μου θεία... σὰς ἐρκίζομαι, οὐδεὶς ὑπάρχει κίνδυνος οὔτε δι' ἐσὰς οὔτε δι' ἡμᾶς, πρόκειται ὅμως, νὰ σώσωμεν ἓνα ἀθῶον, ἓν θῦμα ἀξιοθρηνητοῦ λάθους.

Καὶ τότε χωρὶς νὰ σταματήσῃ ποσῶς σύρασα πρὸς ἑαυτὴν τὸν θεῖον Φιλήμονα, ταπεινώσασα τὴν φωνὴν καὶ νεύσασα πρὸς τὴν κ. Σιωδνὰί ἤτις ἔστερξε νὰ ρίψῃ ἀποτετολημένον βλέμμα ἐκτὸς τοῦ ἐφαπλώματος.

- Ὁ κύριος Λαφρεσάνζ εἶνε ἐκεῖ. . .
- Ποῦ ἐκεῖ ; ἀνέκραξεν ὁ θεῖος Φιλήμων.
- Ἐκεῖ, ἐντὸς τοῦ δωματίου μου !
- Ὁ κύριος Λαφρεσάνζ ἐντὸς τοῦ δωματίου σου ! Εἰς τὴν

τιμὴν μου, θὰ τρελλαθῶ ! Ἄ ! τί πράγμα εἶνε αὐτό ! Ἐλθίρα ! θὰ πειράξῃ τοῦτο τὴν φωνὴν σου !

Ἡ θεία Ἐλθίρα ἀκούσασα τὸ ὄνομα τοῦ Λαφρεσάνζ ἐκρύθη ὑπὸ τὸ ἐφαπλωμα ψιθυρίζουσα :— "ὦ τί ἀπερσιεψία !

Ἡ ἐρωτοτροπία ἐνίων γυναικῶν, αἵτινες ἐφθασαν εἰς τινὴ ἡλικίαν, πράγματι χωρεῖ εἰς μανίαν, εἰς τὸν νοῦν δὲ τῆς θείας Ἐλθίρας ἐγεννήθη ἡ παραδοξοτάτη καὶ φαντασιωδεστάτη ἰδέα ἥτο πεπεισμένη ὅτι ὅλον ἐκεῖνο τὸ δραματικὸν ἐπεισόδιον ἐπενόηθη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Λαφρεσάνζ πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν νὰ πλησιάσῃ πρὸς αὐτήν. Καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἤθελε νὰ παρυσιασθῇ μὲ ἀτημέλητον περιβολὴν.

— Πήγαινε νὰ ἴδῃς, Φιλῆμων! πήγαινε νὰ ἴδῃς ἂν ὁ νέος αὐτός διατρέχῃ κίνδυνον· ἂν μᾶς ζητῇ φιλοξενίαν, δὲν δυνάμεθα νὰ τοῦ τὴν ἀρνηθῶμεν.

Ἄλλοις Φιλῆμων ἂν καὶ καταπραύνετο βαθμηδόν, δὲν ἔπαυεν ὅμως ἐπαναλαμβάνων :

— Ὁ κύριος Λαφρεσάνζ εἶνε εἰς τὸ δωμάτιον σου! Αὐτὸ εἶνε νόστιμον!

— Εὐτύχημα ὅτι εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἀνταπήντησεν ἡ Βέρθα, ἄλλως θὰ ἦτο ἴσως ἤδη φρονευσμένος.

Ἐπὶ τέλος ὁ κ. Σιωδναὶ ἐπέστη νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀνεψίας αὐτοῦ καὶ προύχωρησε πρὸς τὸν Λαφρεσάνζ τείνων τὴν χεῖρα.

— Κύριε, ἤρχισε λέγων, δὲν ἐννοῶ καθόλου ἐκ τῆς περιπετείας αὐτῆς, ἀλλ' ἡ Βέρθα μοὶ εἶπεν ὅτι δὲν ἠμιλεῖτε ἀγγλικά καὶ ὅτι διετρέχετε κίνδυνον... μεταχειρίσθητέ μας εἰς ὅ,τι θέλετε!

Ἐλικρινῶς συγκινηθεὶς ἐκ τῆς ἀπλότητος καὶ τῆς ἀγκυρότητος ταύτης ὁ Λαφρεσάνζ, δι' ὀλίγων ἐξέθηκε τῷ κ. Σιωδναὶ τὸ περιστατικόν.

— Αὐτὸ εἶνε καταπληκτικόν, τερατῶδες, ἐπανελαμβάνεν ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ, καὶ ὅμως λέγουσιν ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ βλέπει κανεὶς μόνον εἰς τὰ μυθιστορήματα.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἐπὶ τούτῳ ἦν βραχυλόγος, διότι ἀπέθνησκεν ἐκ πείνης· διὰ τοῦτο δὲ παρέλιπε τὴν ἱστορίαν τοῦ σκελετοῦ καὶ τοῦ εὐρήματος. Ὁ δὲ θεὸς Φιλῆμων ἐπανελάμβανεν,

— Αὐτὸ εἶνε καταπληκτικόν, τερατῶδες!

Ἄλλ' ὁ Λαφρεσάνζ ἠναγκάσθη νὰ διακόψῃ τὴν διήγησιν αὐτοῦ, τότε δὲ ἡ Βέρθα ἐνθυμηθεῖσα ἔσπευσε καὶ προσήγαγεν αὐτῷ ὀρνίθιον κρῦον, ἄρτον καὶ φιάλην οἴνου, ἤρχισε δ' ἐκεῖνος νὰ τρώγῃ ἀπληστώως.

Ἐπελείπετο ὅμως νὰ ληφθῶσι προφυλάξεις τινές.

Ἐν τῷ περιπτέρῳ ὑπῆρχον ὑπηρεταί, πρόδηλον ἀπέβαιναν ὅτι θὰ εἰδίδετο δωμάτιον τῷ Λαφρεσάνζ, ἀλλὰ τῇ πρωΐᾳ τῆς ἐπιούσης οἱ ὑπηρεταί δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσωσι τὴν παρουσίαν τοῦ νέου ξένου· θὰ ἐλέγοντο πολλὰ καὶ τῇ φορᾷ ταύτῃ θὰ ἐπήρχετο πάλιν ἡ ἀστυνομία, εἰς ἣν ἔπρεπε πλέον νὰ ὑποκύψωσιν.

Ὁ θεὸς Φιλῆμων, ὁδηγούμενος ὑπὸ τῆς Βέρθας, παρεδέχθη ἵνα μεταβῇ περὶ ὄρθρον εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ νὰ ποιήσῃται ἐξηγῶν τὴν ὑποκατάστασιν καὶ τὴν κλοπὴν, ἣν ὑπέστη ὁ Λαφρεσάνζ, ἀποδεικνύων αὐτῷ ὅτι οὐδὲν ὑπῆρχε κοινὸν μεταξὺ τοῦ νέου καὶ τοῦ Χάνδελ ἐκείνου, ὅστις διέφυγε τῶν χειρῶν των καὶ ἐπὶ τέλος νὰ ἐγγυηθῇ δι' αὐτόν.

Ὁ Λαφρεσάνζ θὰ διέμενεν ἐν Μπραϊτπερ ξενιζόμενος ὑπὸ τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Σιωδναί, μέχρις οὗ ἤθελε φθάσει, ἐκεῖ ὁ τηλεγραφικῶς προσκληθεὶς Φλαβιανὸς Μωροῦ καὶ πιστωθῆ ἡ ταυτότης τοῦ συναδέλφου του· καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Λέων Λαφρεσάνζ θ' ἀνεπαύετο, κάμων ἐξαιρέτα θαλάσσια λουτρά καὶ γράφων ἐνδιαφέροντα ἄρθρα διὰ τὸν «Ταχυδρόμον τῶν Δύο Κόσμων», ἐν εἰς θὰ διηγεῖτο πάσας τὰς περιπετείας τοῦ δράματος, καὶ ἐπὶ τέλος λαμβάνων τὸ ἀνάλογον αὐτῷ μέρος ἐκ τῶν ἀρμονικῶν χαρισμάτων, ἅτινα θὰ ἐπεδαφίλειεν εἰς πάντας ἡ θεὰ Ἐλθίρα.

Τὸ πρῶτον μέρος τοῦ προγράμματος ἦτο τοσοῦτον δελεαστικόν, ὥστε ἠδύνατο εὐχερῶς νὰ μεταβῇ εἰς τὸ τελευταῖον

ἔμελλε δὲ ὁ θεὸς Φιλῆμων νὰ διατυπώσῃ τὰ κατ' αὐτόν, ὅτε ἡ θεὰ Ἐλθίρα εἰσῆλθε μεγαλοπρεπῶς καὶ ὑπερηφάνως ἐνδεδυμένη.

Ἐλικρινῶς ὄφειλε πάντα ταῦτα εἰς τὸν διακυβεύσαντα τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἵνα φθάσῃ μέχρις αὐτῆς· διὸ ὅτε ὁ Λαφρεσάνζ ἀπεσύρθη εἰς τὸ παρασκευασθὲν αὐτῷ δωμάτιον, τῇ φροντίδι τῆς Βέρθας, τῷ ἐξετόξευσε τακερὸν βλέμμα καὶ θλίψασα τὴν χεῖρα αὐτοῦ τῷ εἶπε τὰς λέξεις ταύτας μόνον, ὡν τὴν ἀποδομένην ὑπ' αὐτῆς ἐννοίαν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ,

— Πρὸ πάντων μὴ ἀπερισκεψίαις!

Μετ' ὀλίγον παντες οἱ ἐν τῷ περιπτέρῳ ἐκοιμῶντο ὕπνον βαθύν, πλην τοῦ Φιλῆμονος, ὅστις ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μονομανίαν του.

— Δὲν ἐκρύωσες, Ἐλθίρα; ἠρώτησε τὴν σύζυγον αὐτοῦ, δὲν ἐκρύωσες ποῦ ἐσηκώθης νύκτα; Ἄρχισε μιά τὸ ἄσμά σου, μὲ τὸ λά, μία φορὰ καὶ σιγά-σιγά.

Ἡ θεὰ ὅμως Ἐλθίρα ἀντέστη νῦν, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι ἔρραγγε.

Δ'

Ἡ Γόνσσα.

Ἐν νέᾳ γωνίᾳ τῶν Νέων Παρισίων, ἐγγυτάτῃ τῆς εἰσόδου Βιλλιέρ, συνοικίας ἐκ μεγάρων καὶ ἐξοχικῶν οἰκιῶν, φαίνεται μικρὸν μέγαρον ὑπὲρ πάντα κομψόν, φαιδρῶνον τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ διαβάτου, μετὰ ἐρυθρᾶς καὶ λευκῆς προσόψεως καὶ μετὰ στέγης κεκοσμημένης διὰ πυργίσκων καὶ προσβλῶν, κεκαλυμμένης δὲ διὰ σχιστοῦ λίθου εἰς σχῆμα πλίνθων καὶ διὰ μολυβδίνων πλακῶν.

Τὸ μέγαρον τοῦτο κεῖται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Προνύ, τὰ δὲ δωμάτια τῶν ὑπηρετῶν βλέπουσι πρὸς τὴν ὁδὸν Ζοφροῦ, ἀπὸ τῶν οἰκιῶν τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ μεσοτείχου.

Τὸ μέγαρον τοῦτο ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀνῆκεν εἰς τὴν βαρωνίδα δὲ Γούγκα.

Ποῖον ἡλικίαν εἶχεν ἡ βαρωνίς;

Ἐσσαρκάζοντα περίπου ἐτῶν, ἠδύνατο δὲ τις καὶ ὀλιγωτέρην ἀκόμη νὰ τῇ ἀποδώσῃ, διότι πρὸ παντὸς ἄλλου χαρακτηριστικοῦ σημείου ἐφαίνετο νεωτάτη.

Ἦτο γόησσα, σειρὴν! ἔχουσα μεγάλους καὶ μέλανας ὀφθαλμούς, σκιαζομένους ὑπὸ βλεφαρίδων βελουδωτῶν, καὶ χρῶμα ἀμαυρόν, ὅπερ δὲν ἐφοβεῖτο τὸν ἥλιον, τὸ ψῦχος καὶ τὰς ρυτίδας. Τὸ στόμα ἦτο ἐρυθρόν καὶ ἐράσμιον, μικρὸν δὲ καὶ σαρκῶδες τὸ κάτω χεῖλος, ἐξ οὗ ἐφαίνοντο κατὰ στιγμὰς μαργαριτωδεῖς ὀδόντες. Τὸ ἀνάστημα ὀλίγον ὑπέρτερον τοῦ μετρίου ἔχουσα, ἐξέπληττεν ἐκ πρώτης ὄψεως διὰ τὴν εὐκαμψίαν καὶ τὰς ὀφειδεῖς κινήσεις. Ἐὰν εἰς ταῦτα προσθεσώμεν ἔμφυτον κλίσιν εἰς πάντα τὰ τοῦ καλλωπισμοῦ παραγγέλματα καὶ ἀσφαλῆ χεῖρα περὶ τὴν πρέπουσαν εἰς τὸ εἶδος τῆς γιγαντιαίας αὐτῆς ὠραιότητος, κατὰ τὴν φράσιν ἐνός τῶν διδασκάλων τῆς φυσιολογικῆς σχολῆς, διευθέτησιν, θὰ συνομολογήσῃτε ὅτι ἡ βαρωνίς Ἐρριέττα δὲ Γούγκα ἦτο τὸ πθεινότερον καὶ τὸ γοητευτικώτατον πλάσμα, ὅπερ ἠδύνατο νὰ συναντήσῃ τις ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῶν Παρισίων.

Τῇ μετεπιούσῃ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Λαφρεσάνζ εὐρίσκωμεν τὴν βαρωνίδα ἐν μικρῷ δωματίῳ, ἐπέχοντι θέσιν αἰ-

θούσης καὶ ἰδιαιτέρου δεσποίνης δωματίου, ὑπεστρωμένῳ διὰ περσικῶν ταπήτων καὶ ἠντρεπισμένῳ δι' ἀνακλιντρῶν καὶ ἐδρῶν καὶ διὰ μυρίων ἀσιατικῶν στολισμῶν, ἀναλόγων πρὸς τὰ ζωηρὰ χρώματα τῶν τοιχογράφων.

Ἐν τινι γωνίᾳ ὑπῆρχεν ἐπὶ τοῦ τοίχου γραφεῖον μετὰ στρογγύλων λεπτοουργημάτων ἐκτύπων ἢ ἐγγλύφων, μετὰ μεγάλων συρτῶν καὶ κλειθρῶν. Τὸ γραφεῖον τοῦτο ἦτο βεβαίως κομψόν, ὥστε δὲν ἐπροξένει ἀντίθεσιν πρὸς τὸν λοιπὸν στολισμὸν, ἐκ πρώτης ὄψεως ἐνόησε τις ὅτι ἡ οἰκοδέσποινα μεγάλην χρῆσιν αὐτοῦ ἐποίει.

Ἡ βαρωνίς ἐκάθητο ἡμιεξηπλωμένη ἐπὶ μακρᾷ ἐδρᾷ, περιστρέφουσα ἐν τοῖς λεπτοῖς αὐτῆς δακτύλοις τὸ ἐσθεςμένον ἄκρον σιγάρου ἐκ τουρκικοῦ καπνοῦ.

Ἐπὶ τοῦ μαρμαροειδοῦς μετώπου, ὅπερ ἦν στιλπνὸν ὡς ὄνουξ τῆς Ἀλγερίας, ἐφαίνετο ρυτίς ὅτε μὲν ἐλαφρά, ὅτε δὲ βαθεῖα, μαρτυροῦσα φροντίδας ἢ στενοχωρίαν. Μακρὸν περιβεβλημένη ἐκ μετὰξῆς Προύσης φοινικοῦν φόρεμα, εἰς δὲ τοὺς γυμνοὺς πόδας φέρουσα ἐμβάδας μαργαριτοστίκτους ἐκάμυσε τοὺς μεγάλους καὶ βελουδωτοὺς αὐτῆς ὀφθαλμούς, ὡς εἰ ἐσωπυρίζετο ἐν ἑαυτῇ.

Ὅποιος πόνος, ὅποια ἀλγηδὼν κατεῖχεν ἄρα γε τὴν νεαράν ταύτην γυναικᾶ ἐνῶ διετελεῖ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ρώμης, τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ κάλλους; Διὰ νευρικοῦ κινήματος ἔρριψε μακρὰν τὸ ἀποσίγῃρον, παρτηρήσασα δὲ τὸ μικρὸν ἐκκρεμές, τὸ ἐπὶ τῆς ἐστίας τεθειμένον, ἐψιθύρισε:

— Εἶνε τέσσαρες ἡ ὥρα! ὦ! μήπως ἔχει σκοπὸν αὐτὸς ὁ φοβερός Πίγμαν νὰ μὲ ἐμπαίξῃ; Ἀπὸ τίνος ὁ περιέργος αὐτὸς ἄνθρωπος λαμβάνει τρόπους, οἱ ὅποιοι δὲν μοῦ ἀρέσουν διόλου.

Ἡκούσθη ἤχος κώδωνος, ἡ δὲ θυρωρὸς ἀνήγγειλε τὴν ἔλευσιν τίνος.

— Αὐτὴ ἡ βραδυτὴς μὲ ἐξέπληττεν, ἐξηκολούθησεν ἡμιφώνως ἡ βαρωνίς, συνοδεύουσα τὴν φράσιν διὰ περιφρονητικοῦ μειδίαματος. Ἀποροῦσα πολὺ διὰ τὴν βραδυτῆτα αὐτοῦ τοῦ γελίου, ἀφοῦ ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ χρήματα.

Ταυτοχρόνως ὁ ἔκρουε τις μετὰ διακρίσεως εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, μόλις δ' ἐπρόφερον ἡ κυρία δὲ Γούγκα τὴν λέξιν «Ἐμπρός», προέκυψεν ἀμέσως ἡ ἀτημέλητος κεφαλὴ παρισικῆς θαλαμηπόλου.

— Ἐπιθμεὶ ἡ κυρία βαρωνίς νὰ δεχθῇ τὸν κύριον Φράντε Πίγμαν;

— Εἰπέ του νὰ εἰσέλθῃ.

Πάντες οἱ Παρίσιοι γνωρίζουσι αὐτὸν τὸν «φοβερὸν Πίγμαν».

Εἶνε δημοσιογράφος, πρᾶκτωρ διαφορῶν ὑποθέσεων, ἀκόλουθος πρεσβείας, καὶ τί δὲν εἶνε;

Πρὸ παντὸς καὶ ὑπὲρ πάν, εἶνε Γερμανός, καὶ αἱ μάλλον ποικιλόχρωμοι ταινίαι ἀντήμειψαν τὰς πολλὰς καὶ ἐξαιρέτους ὑπηρεσίας, ἃς ἀπέδωκεν εἰς τὴν πατρίδα του πρὸ τοῦ πολέμου καὶ μετὰ ταῦτα.

Ἡ κατασκοπεΐα δι' αὐτὸν εἶνε ἔμφυτος ἀνάγκη, κατασκοπεύει δὲ μετ' ἔρωτος καὶ καταγγέλλει μετὰ μέθης.

ἔχει τὸν ἕνα πόδα ἐν Βερολίνῳ, τὸν δ' ἕτερον ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως διακρίνει τις ἐπὶ τοῦ ἀγενεῖου καὶ πελιδνοῦ προσώπου του, φέροντος ἀηδοῦ ξανθοῦ χρώματος μίστακας, τὰ καλὰ του δρήμεφута.

Παίκτης ὢν, φιλήδονος καὶ μέχρις εὐτελείας ἀκόλαστος, εὐρίσκειτο εἰς μεγάλας χρηματικὰς ἀνάγκας: διὸ ἀείποτε ἀπῆτει χρήματα, ἀείποτε ἐπέζητει εὐρημά τι, λείαν τινά, ὡς βόας, ὅστις ἔρπει νῆστις.

Ὁ ὀδηγὸς οὗτος — ἡ φράσις εἶνε καθιερωμένη — εἰσῆρχετο εἰς τὴν πρώτην αἴθουσαν τῆς βαρωνίδος δὲ Γούγκα.

Ἦτο ἐνδοδυμένος μετ' ἐπιπλάστου κομψότητος, ἔχων ἐν τῇ κομμοδόχῃ κοσσοῦμβην ἐπτάχρωμον καὶ ἐχαίρετιζε τείνων τὴν χεῖρα οἰκείως.

Ἡ κυρία Γούγκα ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἔβλεπε ποσῶς τὴν θεληματικὴν ἐκείνην χεῖρα, ἥτις μετὰ δισταγμὸν τινὰ ἔπεσεν ἀδρανῆς.

Ἄλλ' ὁ Φράντε Πίγμαν ἠγνόει τί ἐστὶν εὐερέθιστος χαρακτήρ, τὸ αὐτὸ δὲ πρᾶγμα ἐθεώρει ὅτε τῷ εἰδιδέ τις τὴν χεῖρα καὶ ὅτε δὲν τὴν εἶδεν, ἐκ δὲ τῆς καμπῆς τῶν στρογγύλων ὤμων, οἵτινες ἐφαίνοντο εἰσερχόμενοι εἰς βροχύτατον λαιμόν, ἐνόησε τις τὴν σταθερότητα τοῦ ἀνθρώπου, ἀποφασισμένου νὰ ὑποστῇ πάντα, καὶ σφοδρὸν ἔτι λακτισμα.

Πᾶς ἄλλος θὰ ἐταράσσετο ἐκ τῆς ψυχρᾶς ταύτης δεξιῶσεως, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐταράχθη τὸ παραπάν.

Ὑπεμειδία ὑπερχαίρων διὰ τὸν ἑαυτὸν του καὶ διὰ τοὺς ἄλλους καὶ ἐνόμισε καλὸν νὰ εἴπῃ ἀποτετολμημένως φιλοφρονητικούς τινας λόγους.

— Πάντοτε νέα ἡ βαρωνίς, πάντοτε ὠραία, πάντοτε!

— Πάντοτε τὰ αὐτὰ, ἀνταπήνητῃ μετὰ ἐρασμίου μειδίαματος, ἀποκαλύψαντος λευκοὺς πυκνοὺς ὀδόντας. ἑτοιμοὺς νὰ δῆξωσι, πάντοτε νέα καὶ ὠραία, ναι, ἀγαπητέ μου Πίγμαν, ἀλλὰ σὰς ἐρωτῶ, εἰς τί δύναται αὐτὸ νὰ σὰς ἐνδιαφέρῃ;...

Νῦν ἐξανέστη, διότι ἡ ἐπίπληξις ἦτο λίαν τραχεῖα καὶ δημητικῆ.

— Δὲν εἴσθε πολὺ καλὰ, βαρωνίς, θὰ σὰς πονῇ ἡ κεφαλὴ βεβαίως ἢ τὰ νεῦρά σας ... Εἰς τί ἄρα γε σὰς δυσηρέστησα;

— Νὰ μὲ δυσαρεστήσετε! ἐμέ! ἀνταπήνητῃ ὑπεροπτικῶς, ἀλλ' οὐδὲ μὲ εὐαρεστεῖτε βεβαίως. Ἴσως δὲν εἶμαι καλὰ, διότι ἐκπλήσσομαι μεγάλως ὅτι τολμάτε νὰ μὲ κάμετε νὰ περιμῆνω ... Ὄφειλετε νὰ ἔλθετε εἰς τὰς τέσσαρας, ἀγαπητέ μου, καὶ εἶνε τέσσαρες καὶ ἡμίσεια ... καὶ ...

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε, συγχωρήσατέ με, σὰς παρακαλῶ. Καὶ νὰ ἤξεύρατε! ... αἱ ἐργασίαι. Ἡμποδίσθη ἐἰς τὴν πρεσβεῖαν ... συγχωρήσατέ με! ... Δὲν ἤξεύρω ...

— Τὸ ἤξεύρω, ἀλλὰ ... δὲν παύω ἀπὸ τοῦ νὰ σὰς παρακαλουθῶ ... σὰς ἀκολουθῶ μαλιστα μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος. Εἴσθε πρᾶγματι, ἀγαπητέ μου Πίγμαν, ἐν τῶν περιεργωτέρων τοῦ ἡμετέρου σημερινοῦ πολιτισμοῦ προϊόν.

— Εἴσθε κακὴ, βαρωνίς, κακὴ! Ἐγὼ ὁ ὅποιος! ... Ἐὰν ἠθέλατε ... θὰ ἐκάμνομεν τόσον μέγала πρᾶγματα! ...

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κυρίας δὲ Γούγκα ἀπῆστραψαν ὑπὸ λύσεως, κατέστειλεν ὅμως ἡ γυνὴ τὴν ἀγρίαν αὐτῶν λάμψιν δι' ἰσχυρᾶς θελήσεως.

— Ἀπαλλάξατέ με ἀπὸ τοὺς ἀηδεῖς λόγους σας καὶ περιορίσθητε εἰς τὸ νὰ μοῦ φανερώσετε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς σας, διότι δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάνω.

Κακὴ, κακὴ ἡ βαρωνίς! ... δὲν ὑπῆρχε πρᾶγματι τρόπος νὰ ἐξευμενίσῃ καὶ νὰ καταπραύνη αὐτήν!

Καὶ ὅμως ἦτο τόσον ὠραία!

Ἐν μεγάλῃ θλίψει ὁ Φράντε Πίγμαν ἔστερξε νὰ παύσῃ

τὰς ἐρωτοτρόπους αὐτοῦ τρυφερότητας καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ πρακτικὸν μέρος τῆς ἐπισκέψεως αὐτοῦ.

Ἠρεύνησεν ἐν τῷ μεγάλῳ θυλακίῳ τοῦ φορέματος αὐτοῦ καὶ ἀνοίξας χαρτοφυλάκιον ἔλαβε σημειωματάριον, ἐφ' οὗ πολλοὶ ἐσημειοῦντο λογαριασμοί· ἔλαβε δ' αὐτὸ ἡ κ. δὲ Γούγκα καὶ ρίψασα βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὅλου ἐμόρφασε σκωπτικῶς, συνειδέυσασα τὸ σκῶμμα καὶ διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς.

— ὦ! ἀγαπητέ μου Πίγμαν! ... ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς συγχαρῶ! σεῖς γίνεσθε ὅλον ἐν ἀκριβώτερος ... ὑψόνετε ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὰς τιμὰς σας ... Πίγμαν!

Ἡ ἐπίπληξις ἀπηυθύνετο νῦν κατὰ πρόσωπον καὶ τοσοῦτον περιφρονητικῶς, ὥστε ἐξηγέρθη τῇ φορᾷ ταύτῃ ἡ ἀγανάκτησις τοῦ Φράντς Πίγμαν.

— Ἀλλά, βαρωνίς, ἀνταπήντησε, βεβαίως δὲν ἐξετάσει τελεπτομερῶς τοὺς λογαριασμοὺς ... ὑπάρχουσι πολλὰ ἐκδρομαί, πληροφορίαί, ἀριθμοί. Σὰς βεβαίῳ ὅτι δὲν ἐλυπήθη κόπους.

— ὦ! ἀγαπητέ μου, ἐπανελάβε μετὰ μειζόνος περιφρονησεως, τὸ λέγω πρὸς τὸ συμφέρον σας, διότι φοβοῦμαι μήπως ἀφοῦ σῦρετε πολὺ τὸ σχινί, τὸ κόψετε ...

Νῦν ὁ Πίγμαν ἐμειδίασε πονήρως.

— Ἦσυχάσατε, βαρωνίς, εἶπε χαμηλοφώνως καὶ σκωπτικῶς, ἤξέυρω πάρα πολλὰ πράγματα, ὥστε νὰ μὴ ἀποφεύγωσι ποτέ τὰς ὑπηρεσίας μου καὶ νὰ μὴ μ' εὐχαριστῶσι!

— Τίποτε δὲν λείπει! εἶπεν ἐπιτιμητικῶς ἡ κυρία δὲ Γούγκα, εἶνε σωστός...

Καὶ ὑψηλοφώνως προσέθηκε :

— Θὰ ἐπιθεωρήσω τὸν λογαριασμὸν σας.

Ἄλλ' ὁ Πίγμαν δὲν εἶχε περᾶνει τὴν ἀνταπάντησιν αὐτοῦ, ἐπεφύλασσε δὲ ἐν παρῆιον βέλους.

— Εὐρίσκατε τὸν λογαριασμὸν λίαν ἐξωγωμένον, βαρωνίς, εἶπε σταθερῶς, στοιχηματίζω ὅμως ὅτι δὲν κάμνετε καμμίαν παρατήρησιν εἰς τοὺς λογαριασμοὺς τοὺς ὁποίους σὰς παρουσιάζει ὁ Βάλτερ Χάνδελ.

Ἡ βαρωνίς ἔστη καὶ ἐστράφη ἀπειλητικῶς, ὁ δὲ Φράντς Πίγμαν, ὅστις δὲν τὴν παρετήρει, ἐξηκολούθησε :

— Τί τὰ θέλετε, βαρωνίς, ἐξυπηρετοῦμεν ἀμφοτέροι τὸν αὐτὸν ἀγῶνα ... ὄχι ὅμως διὰ τῶν αὐτῶν μέσων, διότι ἐγὼ δὲν βάλλω κανένα ν' ἀνατινάξῃ εἰς τὸν ἀέρα ἢ νὰ καύσῃ!

Ἠρυθρίασεν ἐλαφρῶς ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἀκούσασα τὸ ὄνομα τοῦ Βάλτερ Χάνδελ, ἐδήξεν ὅμως τὰ χεῖλη ἵνα μὴ ἀπαντήσῃ.

Ἐκάθητο εἰς τὸ γραφεῖον καὶ ἐπὶ τῶν λογαριασμῶν ἐχαρᾶξεν ἱερογλυφικά τινα σημεῖα.

Μεθ' ὃ χωρὶς νὰ στραφῇ πρὸς τὸν Πίγμαν ἔτεινεν αὐτῷ τὸν χάρτην εἰποῦσα :

— Κάμετε γρήγορα, διότι γνωρίζετε ὅτι τὸ γραφεῖον τοῦ Ἄγκερλακ κλείει εἰς τὰς πέντε, πρὸ πάντων τὸ ταμεῖον, καὶ ἐάν δὲν κάμετε γρήγορα, δὲν θὰ πληρωθῆτε σήμερον.

Ὁ Φράντς Πίγμαν ἐμειδίασε γλυκυπέκρως.

— ὦ! ὑπέλαβεν, ὁ βαρωνίς εἶνε καλλίτερος ἀπὸ σας, ἀγαπητὴ κυρία. Ὁ Ἄγκερλακ εἶνε σωστός φίλος· ἐκεῖνος ἠμπορεῖ νὰ μοῦ ἀνοίξῃ ὅποιανδήποτε ὄραν τὴν θύραν του καὶ δὲν θὰ μὲ ἐδέχετο ὡς μὲ ὑπεδέχθητε σεῖς πρὸ ὀλίγου· ἐκεῖνος γνωρίζει ὅλας τὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας προσφέρω εἰς τὸν ἡμέτερον ἀγῶνα... καὶ τὰς περᾶ εἰς τὸν λογαριασμὸν.

— Καλῶς, ἀνταπήντησε ξηρῶς ἡ κυρία δὲ Γούγκα, ὁ βαρωνίς Ἄγκερλακ κάμνει ὅ,τι θέλει, ἐγὼ ὅμως...

Ὁ Πίγμαν διακόψας αὐτήν,

— Θέλετε νὰ σὰς ὁμιλήσω εἰλικρινῶς, βαρωνίς; τῇ εἶπε. Λοιπὸν ἔχετε ἄδικον, εἰμπορεῖτε νὰ μὲ κάμετε φίλον καὶ ἀκόμη καλλίτερον, διότι σὰς ἀγαπῶ πάντοτε... καὶ οἱ δύο ἡμεῖς...

— Naί, σὰς ἐννοῶ, ἡδυνάμεθα νὰ κάμωμεν μεγάλα πράγματα, τὸ εἶπατε.

— Ἄντι ἐμοῦ ὅμως ἐπροτιμήσατε τὸν Χάνδελ... Καὶ ἐπράξατε κακῶς, διότι εἶνε ἄπιστος, καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ σὰς καταφέρῃ καμμιὰ.

Ἡ ὀργὴ τῆς κυρίας δὲ Γούγκα ἐξερράγη, καὶ διὰ κινήματος ἔδειξε τῷ Πίγμαν τὴν θύραν, οὗτος ὅμως δὲν ἐταράχθη ποσῶς διὰ τόσον μικρὸν πρᾶγμα.

— Μὴ θυμόνετε, βαρωνίς, ἐπανελάβε, μὴ θυμόνετε διόλου, εἶσθε ἑκατοντάκις ὠραιότερα! ἀκαταμάχητος! . Εὐχαριστῶ... καλὴν ἐντάμωσιν! ἄ! νὰ σὰς εἶπω ἓνα λόγον, καὶ ἐλπίζω ὅταν θὰ ἔλθω πάλιν προσεχῶς, ὅτι θὰ σας εὔρω εὐθυμότεραν.

Μειδιῶν δὲ καὶ προσκλίνων, ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ θαλαμηπόλος ἤνοιγεν αὐτὴν διὰ ν' ἀναγγεῖλῃ εἰς τὴν κυρίαν αὐτῆς τὴν ἔλευσιν κυρίου τινός.

— Ὁ κύριος Φλαβιανὸς Μωροῦ, ὑπέλαβεν ἡ θαλαμηπόλος.

— Ἄς περιμείνῃ ὀλίγον εἰς τὸ δωμάτιον, ἀνταπήντησε ζωηρῶς ἡ βαρωνίς, θὰ δεχθῶ ἀμέσως τὸν κύριον Μωροῦ!

Καὶ ἀκολουθοῦσα τὸν Πίγμαν, ὅστις ἐξερχόμενος τοῦ ἰδιαιτέρου δωματίου, διήρχετο διὰ τοῦ τῆς ὑποδοχῆς, ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Φλαβιανόν.

Ὁ Πίγμαν ἔστη χαιρετίζων τὸν δημοσιογράφον.

— Χαίρω πολὺ, ἀγαπητέ μου συναδέλφε! Τί τύχη! Πῶς λοιπὸν!

Ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ, διότι ὁ Φλαβιανός, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ αὐτῷ, ἔστρεψεν ἀποτόμως τὰ νῶτα.

— Ἀγαπητὴ βαρωνίς, ὑπέλαβεν ἀποτόμως ὁ Πίγμαν, ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας ἰστάμενος, ἀσπάζομαι τὰς ὠραιὰς χεῖράς σας.

Καὶ ἀνεχώρησεν.

— Ὅπόσον εἶσθε ἐράσιμος, ἤρξατο λέγουσα ἡ κυρία Γούγκα, δεικνύουσα ἔδραν τῷ κυρίῳ Μωροῦ. Τῇ ἀληθείᾳ, χαιρῶ πολὺ βλέπουσα ὑμᾶς.

Ὁ Μωροῦ διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς ἔδεικνε τὴν θύραν, ἣτις εἶχε κλείσει, ἅμα ἐξελθόντος τοῦ Φράντς Πίγμαν.

— Πῶς συμβαίνει νὰ δέχεσθε αὐτόν; ἠρώτησε συνοδείων τοὺς λόγους του διὰ περιφρονητικοῦ μορφασμοῦ.

Ἡ βαρωνίς ὑπεμειδίασεν ἐπιχαρίτως.

— Καὶ σὰς! ἀνέκραξε μετὰ προσποιητῆς ἐκπλήξεως, ἰδοὺ ὅτι ἦλθατε καὶ σεῖς ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸν τὸν καυμένον τὸν Πίγμαν! Δὲν εἶνε τοῦτο πρᾶγματι φιλόανθρωπον; φανεῖτε δὰ γενναῖος, τί σπουδαῖον παράπονον ἔχετε ἐναντίον μου;

— Ἐγὼ! ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ Μωροῦ! δὲν ἔχω τίποτε ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου, σὰς ὀρκίζομαι... Γνωρίζω ἐκ θετικῆς πηγῆς ὅτι εἶνε κατὰσκοπος Γάλλος ἅμα καὶ Γερμανός· αὐτός ὁ ἀχρεῖος κατασκοπεύει καὶ αὐτὸ μοῦ ἀρκεῖ, ὥστε νὰ μὴ τοῦ δώσω τὸ χέρι, ὅταν θελήσῃ νὰ μοῦ τὸ δώσῃ αὐτός... Σὰς ἐ-

πανλαμβάνω δὲ ὅτι δὲν ἐννοῶ πῶς εἶνε δυνατόν νὰ δέχεσθε μὴ τέτοια μαίμου...

Ἡ βαρωνίς ἐμείδισε βεβιασμένως.

— Ἐ! ὑπέλαβεν ; ἰδοὺ ὅμως πῶς γράφεται ἡ ἱστορία ! Ὁ Πίγμαν κατ'ἀσκόπος καὶ κατ'ἀσκόπος διπλοῦς μάλιστα, ὡς λέγετε σεῖς !... Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε καθαρὰ τρέλλα... Τώρα βλέπομεν παντοῦ κασασκόπους !

— Ἄλλὰ τοὺς βλέπομεν, διότι ὑπάρχουσι πανταχοῦ, κυρία, πανταχοῦ· εἰσδύουσιν εἰς τὰς οἰκίας μας, εἰς τὰς οικογενεῖας μας, εἰσέρχονται περίξ ἡμῶν, κατασκοπεύουσιν ὅ,τι γράφομεν, ὅ,τι πράττομεν, ὅ,τι διανοούμεθα ἀκόμη ! Οἱ Πίγμαν εἶνε πολλοὶ ὡς μύρμηκες, μέινετε βεβαία περὶ τούτου !

— Ἐλα δά ! αὐτὴ εἶνε ἡ προσφιλέσ σου ἰδέα ! Ἄλλὰ καὶ ἐγὼ λοιπὸν εἶμαι κατ'ἀσκόπος ! Σὰς τὸ εἶπον, σὰς τὸ ἐπανέλαβον, σὰς τὸ ἀπέδειξα !

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἤγειρε τοὺς ὄμους εἰς σημεῖον ἀπορίας.

— Ἐὰν τὸ ἐπίστευον, βαρωνίς, μεθ' ὅλον τὸν πρὸς ὑμᾶς ἔρωτά μου, δὲν θὰ εὐρισκόμην ἐνταῦθα καὶ σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ἀπὸ πολλῶν μηνῶν δὲν θὰ σὰς περιποιούμην ἐρωτικῶς. Ναὶ μὲν σὰς θεωρῶ κούφην καὶ ἀπερίσκεπτον, ἀφοῦ ὑποδέχεσθε αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν ἀνθρώπων, οἷσι οἱ Πίγμαν, καθ' ὅν ἐπιθυμῶ νὰ σὰς προστατεύσω, ἀλλ' οὐδέποτε σὰς νομίζω ἱκανὴν ν' ἀναμιχθῆτε εἰς ἄτιμον πράξιν !... Ὅχι, βαρωνίς, σὰς θεωρῶ ἀνίκανον εἰς τοῦτο, καὶ ἡ ἐνταῦθα πικροσύνη μου ἀποτελεῖ τὴν ἀρίστην τῶν ἀποδείξεων.

Τὸ πρόσωπον τῆς κ. δὲ Γούγκα ἐξέφρασε συγκίνησιν· ἡ βαρωνίς ἔτεινε τὴν χεῖρα τῷ Μωροῦ.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε μὲ ὑποτρέμουσαν φωνήν, εὐχαριστῶ ὅτι δὲν πιστεύετε εἰς παραλόγους συκοφαντίας, τὰς ὁποίας ἐκτοξεύουν ἐναντίον μου... Καὶ τώρα δὲν μοῦ λέγετε πῶς ἔτυχε νὰ ἔλθετε εἰς τὴν οἰκίαν μου κατὰ τὴν ὥραν αὐτήν ; διότι σὰς ὁμολογῶ ὅτι μόνον εἰς τὰς ἑπτὰ καὶ ἡμίσειαν τὸ ἑσπέρας σὰς ἐπερίμενα διὰ νὰ δειπνήσωμεν... διότι ἐλπίζω πάντοτε εἰς ὑμᾶς, καὶ ;

— Φεῦ ! ὄχι, βαρωνίς, ἀκριβῶς δ' ἔρχομαι νὰ σὰς εἰδοποιήσω ὅτι δὲν δύναμαι ἀτυχῶς νὰ δεχθῶ τὸ ἑσπέρας αὐτὸ τὴν πρόσκλησιν σας.

— Καὶ διατί ;

— Διότι μετὰ δύο ὥρας κατρακυλῶ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς τὴν Ἀγγλίαν ... Μὲ βλέπετε καταλυπημένον, βαρωνίς, ἀνησυχῶ σφόδρα δι' ἕνα τῶν καλλίστων μου φίλων, τὸν ὁποῖον ἐξ ὅλης καρδίας ἀγαπῶ· τὸν γνωρίζετε πολὺ καλὰ ἄλλως, καὶ εἶμαι μάλιστα βέβαιος ὅτι σπουδαίως συμπαθεῖτε πρὸς αὐτόν... Θὰ σὰς ἐξηλοτύπου ὀλίγον, μάλιστα ! ἔάν...

Ἡ κ. δὲ Γούγκα ἐποίησε νευρικὸν κίνημα.

— Δὲν ἤξεύρω τί ἐννοεῖτε, ὑπέλαβε τεταραχμένως.

— Πρὸ τριῶν ἡμερῶν ὁ Λέων Λαφρεσάνζ ἀπῆλθεν εἰς Ἀγγλίαν καὶ ἀγνοοῦμεν τί ἀπέγεινε.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ ἐκφώνησιν ἐκπλήξεως, καὶ ἀπεκρίθη βεβιασμένως γελῶσα :

— Τί κάθισθε καὶ μοῦ λέτε, ἀγαπητέ μου Μωροῦ, ὁ κύριος Λαφρεσάνζ ἀνεχώρησεν εἰς Ἀγγλίαν καὶ ἐχάθη καθ' ὁδόν !

Ὁ Φλαβιανὸς δὲν συνεμερίσθη ποσῶς τὴν ἰλαρότητα τῆς βαρωνίδος.

— Σὰς ὀρκίζομαι, εἶπεν, ὅτι ἡ ἀνησυχία μου δὲν εἶνε ἀξία

γέλωτος ... Ἀπῆλθεν εἰς Ἀγγλίαν ἀποσταλεῖς ὑπὸ τῆς ἐφημερίδος μας τοῦ «Ταχυδρόμου τῶν Δύο Κόσμων».

— Διατί ὅμως καὶ πρὸς τίνα σκοπὸν ;

— Ἐλα δά, ἀνέκραξεν ὁ Φλαβιανός, ὅστις οὐδὲν κἄν προσεῖχε ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἀνυπομονησίαν του, ἀλλὰ δὲν ἀναγινώσκετε λοιπὸν σεῖς ἐφημερίδας ; δὲν ἤξεύρετε τίποτε ἐκ τῶν συμβαινόντων ;

— Τὰς ἐφημερίδας ! τὰς ἀναγινώσκω, ἀγαπητέ μου Μωροῦ, κάθε πρωίαν, ἀναγινώσκω ἀπλήστως καμμιά δωδεκακρία, ἀπὸ πολλῶν ὅμως ἡμερῶν δὲν εἶδα τίποτε, τὸ ὁποῖον νὰ ἐξηγῆ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κυρίου Λαφρεσάνζ.

— Καὶ ἡ Μελκόμβη ! ἡ ἀπεργία ; Δὲν ἀνεγνώσατε τὰ κατὰ τὴν στάσιν καὶ τὸν ἐμπρησμὸν πολλῶν ἀγγειοπλαστείων ; τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν εἶδατε ;

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἀλλὰ δὲν ἐπίστευον ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο τόσον σπουδαῖον, ὥστε νὰ ἐξηγηθῆ ἡ ἀποστολὴ γάλλου δημοσιογράφου.

— Τὸ ἐθεώρησεν ὅμως τοιοῦτον ὁ ἡμέτερος διευθυντὴς κύριος Ζακεμαῖν ... Ἀτυχῶς ἀπῆλθεν ἐκεῖ ὁ Λέων, εἰς αὐτὸν ἔπεσεν ὁ κληρὸς, καὶ ... Κύριος οἶδεν ἔάν σήμερον αἰτιῶμαι ἐμαυτόν.

— Καὶ διατί ; Ὑψιστε Θεέ ! Σὰς παρακαλῶ, ἀγαπητέ Μωροῦ, ὁμιλεῖτε ζινηματωδῶς, ἐξηγηθῆτε ...

Ὁ Φλαβιανὸς ἐστέναξε.

— Ἐγὼ πταίω, ἐπανέλαβεν εἰπὼν, πταίει ἡ ἀναθεματισμένη ὀκνηρία μου. Ἐμὲ βεβαίως ὁ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος θὰ ἐστειλε, διότι παρηκολούθησα ὀλίγον τὰ κατὰ τὰς ἀπεργίας καὶ διότι ὁμιλῶ τὴν ἀγγλικὴν ...

— Λοιπὸν διατί δὲν ἀνεχωρήσατε ;

— Διότι ἀποστρέφομαι τὰ ταξείδια, τὴν κίνησιν, τὴν ἐργασίαν· διότι πρὸ παντός εἶμαι φίλαυτος, καὶ ἔγινε ἐγὼ ἴσως ἡ αἰτία τοῦ διαμελισμοῦ τοῦ ἀτυχῶς μου φίλου Λαφρεσάνζ καὶ τῆς ἀπωλείας του εἰς τὴν καταστροφὴν ἐκείνην ! ἤξεύρω κ' ἐγὼ ;

— Μεγαλοποιεῖτε τὸ πρᾶγμα ! Ὁ κύριος Λαφρεσάνζ ἴσως κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν ζαχαρόνει μὲ καμμίαν νέαν εἰς καμμιά ἀκρογιαλιὰ τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ Φλαβιανὸς ἀνέκοψε τὴν βαρωνίδα διὰ κινήματος.

— Δὲν γνωρίζετε τὸν Λαφρεσάνζ, κυρία· πρὸ παντός εἶνε εὐσυνειδητός. Ἐλάβομεν τηλεγράφημα καὶ ἐν ἄρθρον αὐτοῦ... Ἡ ἀμαξοστοιχία, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο ἀνεχαιτίσθη μετὰ τὸν Ρότσεστερ καὶ Μελκόμβης ὑπὸ ἐκρήξεως διὰ δυναμίτιδος. Ἀφοῦ διέφυγε τὴν πρώτην αὐτὴν καταστροφὴν, ἔστειλε τηλεγράφημα καὶ ἀκολούθως ἔγραψε καὶ ἄρθρον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἔστειλε μετὰ τινος ὥρας· καὶ ἔπειτα τίποτε ! τίποτε !... Ἀπεστάλησαν εἰς Ἀγγλίαν ἀλλεπάλληλα τηλεγραφήματα, ἐτηλεγραφήσαμεν πρὸς τὴν Ἀγγλικὴν ἀστυνομίαν, ἀλλὰ δὲν ἐλάβομεν ἀπάντησιν· ἐκεῖνο δέ, τὸ ὁποῖον λυπεῖ καὶ μοὶ προξενεῖ φοβερὰς ἀνησυχίας εἶνε ὅτι ὁ ἀτυχὴς Λαφρεσάνζ δὲν ἤξεύρει δέκα ἀγγλικὰς λέξεις καὶ βεβαίως δὲν ἐννοεῖ δεκαπέντε.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ὠχρίασε, παρηκολούθει δὲ τὴν ἀνήσυχον ταραχὴν τοῦ Μωροῦ, ἐνῶ αὐτὸς ὁμιλεῖ συγκεκνημένως.

— Μεγαλοποιεῖτε τὸν κίνδυνον, ἀπεκρίθη, ὁ κύριος Λαφρεσάνζ οὔτε δευτέρον τηλεγράφημα. οὔτε δευτέρον ἄρθρον ἔ-

στελεν ἐπωφελῆθεις τὴν εἰς Ἀγγλίαν διατριβὴν του, διὰ τὴν μεταβῆ εἰς καμμίαν παρχλίαν καὶ ἀναπαυθῆ ὀλίγον.

Ὁ Φλαβιανὸς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Αὐτὰ τοῦ λέτε δὲν συμφωνοῦν διόλου μὲ τὸν χρακτῆρα τοῦ Λέοντος· ἐγὼ, καί, εἰμποροῦσα νὰ φερθῶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, νὰ τ' ἀφήσω ὅλα στὴ μέση διὰ νὰ τρέξω ὀλίγον ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμον καὶ εἰς τὴν ὄροσον, παρὰ τὴν ἀκτὴν... ἀλλ' ὁ Λαφρεσάνζ θὰ προετίμα νὰ στέλλῃ δέκα τηλεγραφήματα καθ' ἐκάστην καὶ τρία ἄρθρα. Δὲν τὸν γνωρίζετε σεῖς! Τὸ κατ' ἐμέ, ἔχω τὴν στερεάν πεποίθησιν, προαισθάνομαι ὅτι καὶ τῷ συνέβη.

— Ἐλπίζω ὅτι ἀπατάσθε καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι τὰ γεγονότα θὰ μὲ δικαιώσωσι. Τέλος πάντων ἐκεῖνο τὸ ὅποιον βλέπω καλλίτερον εἰς ὅλα αὐτὰ εἶνε ὅτι θὰ καθήσετε εἰς τὸ δεῖνόν μου.

Ἡ κυρία Γούγκα ἐσκέφθη ἐπὶ μικρόν.

— Λυπηθῆτέ με! ἀνέκραξε, θὰ εἴμεθα δεκατρεῖς εἰς τὴν τραπέζαν... αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον! Ποῦ νὰ εὔρω ἐγὼ τώρα ἓνα ἄλλον, ὁ ὁποῖος νὰ σὰς ἀντικαταστήσῃ ἐπαξίως;

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἐμειδίασε.

— Εἰδοποιήσατε τὸν Πίγμαν σας... θὰ δεχθῆ, εἰμπορεῖτε νὰ εἴσθε βεβαίως.

Ἡ κυρία Γούγκα ἐφάνη δυσχερομένη.

— Εἶνε κακὸν αὐτὸ τὸ ὅποιον λέγετε· δέχομαι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν Πίγμαν, διότι δὲν βλέπω καλὸν ἄτοπον... πάντοτε ἔχει εἰς τὴν μίαν τσέπην του μίαν εἰδήσιν, εἰς δὲ τὴν ἄλλην ἓν εἰσιτήριον τοῦ θεάτρου... Ἐπειτα σεῖς ἐδειπνήσατε πολλάκις εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ δὲν τὸν εἴχετε ποτὲ ὁμοτραπέζον.

— Εὐχαριστῶ, ἀνταπήνησεν ὁ Μωροῦ, διότι βεβαίως δὲν θὰ ἐκαθήμεν εἰς τὴν αὐτὴν μὲ ἐκεῖνον τραπέζον.

— ὦ! ἀγαπητέ μου, πόσον εἴσθε λεπτολόγος, ἀνέκραξεν ἡ κ. δὲ Γούγκα!

— Τί τὰ θέλετε, βαρωνίς, ἔτσι εἶμαι ἐγὼ, ὅχι λεπτολόγος, ὡς λέγετε, ἀλλ' εἰς ἄκρον ἀηδίαζω ὅταν βλέπω αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν ἀνθρώπων· γνωρίζω ἐγὼ τὸ παρελθόν του καὶ δὲν θέλω ν' ἀναμίζω τὸ ἐνεστώ· ἐτόλμησα μάλιστα νὰ σὰς φανερώσω τὴν ἐκπληξίν μου ὅταν τὸν εἶδα εἰς τὴν οἰκίαν σας καὶ κάμνω κακὰ νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸ ἀντικείμενον αὐτό· συγχωρήσατέ με καὶ παύει πλέον πᾶς περὶ τούτου λόγος.

— Ὅχι, δά, ἀπ' ἐναντίας νὰ ἠμιλήσωμεν, διότι αἰσθάνομαι μεγάλην ἀνάγκην νὰ δικαιολογηθῶ εὐρισκομένη μόνη ἐν τῷ κόσμῳ... Οὐγγρίς... Συζευχθεῖσα γάλλον ἀξιωματικόν, ὁ ὁποῖος μ' ἀφῆκε στὴ μέση, παρεσκευάσα κοσμοπολιτικὰς συναναστροφάς, ἀφ' ἧν ἀνέλαβον τὸ οἰκογενειακόν μου ὄνομα καὶ τοὺς τίτλους μου· ζητῶ νὰ ἔχω πλησίον μου ἐνδιαφερούσας μεροφάς καὶ νὰ περιστοιχίζωμαι ὅχι ὑπὸ ὄχληρῶν. Αὕτη εἶνε ἡ δικαιολογία μου. Ἐὰν δὲ συναντᾶτε εἰς τὴν οἰκίαν μου ἓνα Πίγμαν, πρέπει νὰ μοι τὸ συγχωρήσητε, ἀγαπητέ μου Μωροῦ, διότι πλησίον τῶν μαύρων αὐτῶν σημείων βλέπετε εἰς τὴν οἰκίαν μου τοὺς εὐφροσύνας ἀνδράς ἐκ τῶν συμπατριωτῶν σας.

— Ἀλλὰ δὲν δικαιῶμαι ποσῶς, βαρωνίς, νὰ σὰς ἐπικρίνω· ἐτόλμησα μόνον νὰ ἐκφράσω τὴν περὶ Πίγμαν γνώμην μου καὶ τίποτε περισσότερον. Ἄς ἐπανέλθωμεν ἤδη εἰς τὸν ἀτυχῆ μου Λαφρεσάνζ... Ἀναχωρῶ μετ' ὀλίγον εἰς Ἀγγλίαν πρὸς ἀναζήτησίν του, σὰς ὀρρίζομαι δὲ ὅτι θὰ τὸν ἀνεύρω,

ἀρκεῖ νὰ μὴν εἶνε θηκμμένος μόνον ἐν πρᾶγμα συλλογίζομαι, ὅτι ὁ μὲν διευθυντὴς μας κ. Ζικκεμαῖν δὲν ἔχει διόλου σχέσεις ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐγὼ αὐτὸς δὲν γνωρίζω πρὸς ποῖον ν' ἀποταθῶ! Σεῖς, βαρωνίς, ἡ ὁποία γνωρίζετε τὸν κόσμον ὅλον, δὲν μοῦ δίδετε καμμίαν συστατικὴν πρὸς κανένα σημαίνοντα καὶ δυνάμενον νὰ μὲ διευκολύνῃ εἰς τὰς ἀναζητήσεις μου; Οἱ Ἀγγλοὶ ἀρέσκονται πολὺ εἰς τοὺς τύπους, ἀρκεῖ ὅμως ἵνα, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, «εἰσαχθῶ παρ' αὐτοῖς τακτικῶς», καὶ τὰ πρᾶγματα θὰ προχωρήσουν ἐξαιρέτως.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἐφάνη ὅτι ἐσκέπτετο ἐπὶ μακρόν.

— Νὰ σὰς εἰπῶ, ὑπέλαβε, νομίζω ὅτι εὐρίσκεται ἐκεῖ τώρα εἰς φίλος μου, ὁ Θεόδωρος Μενδῶ, ἀνταποκριτὴς τοῦ βιενναίου «Ἐσθίου Ταχυδρόμου». Δὲν εἶδατε ποτὲ εἰς τὴν οἰκίαν μου τὸν Θεόδωρον Μενδῶ;

— Ἴσως τὸν εἶδα, δὲν ἐθυροῦμαι ὅμως... Καὶ νομίζετε ὅτι αὐτὸς ὁ Μενδῶ;

— ὦ! νομίζω ὅτι θὰ τεθῆ καθ' ὀλοκληρίαν εἰς τὴν δι-
αθεσίαν σας· θὰ τὸ θεωρήσῃ καθήκον του ἅμα καὶ εὐχαριστή-
σιν... Καὶ ἔπειτα γράψω καὶ δύο λέξεις πρὸς τοὺς προζέοντες
τῆς Γερμανίας ἐν Λονδίῳ καὶ ἐν Πορτσμουθῆ...

Ἐνῶ ἡ κυρία δὲ Γούγκα ὠμίλει, τὸ βλέμμα τοῦ Φλαβιανοῦ Μωροῦ παρετήρει ἀσκαρδαμυκτῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, ἥτις μετὰ ζωηρότητος ἐξηκολούθησε τὸν λόγον.

— Καὶ οἱ πρόξενοι τῆς Αὐστρίας καὶ Ἰταλίας εἶνε γνωστοί μου, ζητῶ ὅμως συγγνώμην διὰ τὴν φιλοτιμίαν σου ὡς Γάλλου, φίλτατέ μου, ἐὰν σὰς ἀνέφερα πρῶτον τοὺς τῆς Γερμανίας, διότι αὐτοὶ ἔχουσι τώρα μεγαλύτεραν δύναμιν.

— Δὲν θέλω νὰ ζητήσω τίποτε παρὰ Γερμανῶν, ἀπεκρίθη ὁ Μωροῦ.

— Εἴσθε ἐλεύθερος, φίλε μου, ἐνεσῶ τὴν εὐλάβειάν σου, ἀλλὰ καὶ ἐνεσῶτε ὅτι δὲν ὑποχρεοῦμαι νὰ συμμερίζωμαι τὴν ἐπιφύλαξίν σας, διότι ἐγὼ δὲν εἶμαι Γαλλίς, εἶμαι Αὐστριακὴ, Οὐγγρίς... ἢ μάλλον, καὶ προσποιήθη καθήρειαν, εἶμαι ὅπως αἱ συναναστροφάί μου, ἀγαπητέ μου Μωροῦ, κοσμοπολιτικῆς... δὲν ἔχω πατρίδα!

— Σὰς εὐκαίρω, ἀνταπήνησεν ὁ νέος, διότι ἡ ἰδέα τῆς πατρίδος εἶνε ἡ ὑψίστη καὶ εὐγενεστάτη, ἐξ ὧν δύνανται νὰ ὑπάρξωσιν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ. Ὑπερχαπῶ τὴν πατρίδα μου πρὸ παντός καὶ μισῶ καὶ ἀποστρέφομαι τοὺς ταπεινοῦντας καὶ καταστρέφοντας αὐτήν. Καὶ ἐπὶ τῇ ὁμολογίᾳ ταύτῃ τῆς πίστεως, θὰ σὰς ἐγκαταλίπω, βαρωνίς, διότι δὲν μοῦ μένει πολὺς καιρὸς· ὅτε μοι δύο λέξεις πρὸς τὸν Μενδῶ σας καὶ ἄλλας δύο πρὸς τὸν ῥώσσον πρόξενον, ἐὰν τὸν γνωρίζετε.

— Γνωρίζω καὶ αὐτὸν καλλίστα, τὸν κόμητα Μπέντωφ· θὰ σὰς φανῆ ἐξαιρέτως.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ βαρωνίς ἐπλησίασεν εἰς μικρὸν γραφεῖον καὶ ἔγραψε δύο μικρὰς ἐπιστολάς. Ἐδὶπλωσεν εἶτα αὐτάς, τὰς ἐπέγραψε καὶ δούσα τῷ Μωροῦ,

— Πηγαίνετε καὶ ἐπιστρέψατε γρηγόρα, τῷ εἶπε, καθ' ὁδὸν ἐὰν ἔχετε καιρὸν τηλεγραφήσατέ μου διὰ νὰ μάθω ὅτι δὲν συνέβη τίποτε εἰς τὸν ἡμέτερον Λαφρεσάνζ, ἐτόνισε τὴν λέξιν ἡμέτερον, διότι γνωρίζετε ὅτι ἐνδιαφέρομαι ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἐστέναξε.

— Πολὺ περισσότερον ἐμοῦ βεβαίως, διότι ἐγὼ καταγινομαι παρὰ πολὺ μὲ σὰς, βαρωνίς, παραβλάπτων τὴν ἀτο-

μικὴν μου ἡσυχίαν. Ἄλλ' ὁ Λέων εἶνε τὸ μόνον πρόσωπον διὰ τὸ ὅποιον δὲν δύναμαι νὰ ζηλοτυπήσω τὸν ἀγαπῶ παρὰ πολὺ. Χαῖρε, βαρωνίς, καλὴν ἐντάμωσιν ... εὐχαριστῶ ...

Καὶ ἀφοῦ ὁ Φλαβιανὸς Μωρσά ἐθλίψε τὴν χεῖρα τῆς κ. δὲ Γούγκα, ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ μεγάρου τῆς ὁδοῦ Προνύ καὶ ἐπέβη τῆς ἀμαξίας δι' ἧς ἀφίκετο.

Ἡ δὲ νεαρὰ γυνὴ ἐγκαταλιποῦσα τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ ἐδεξώσατο τὸν Φλαβιανόν, ἀπεσύρθη εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον, ὅπερ περιεγράφη ἐν ἀρχῇ τοῦ κεφαλαίου τούτου, ἐξαπλωθεῖσα δὲ νοηλῶς ἐπὶ μακρῆς ἔδρας καὶ ἀνάψασα σιγάρον ἐκ καπνοῦ τῆς Ἄρισου παρεδόθη εἰς βαθεῖας σκέψεις.

— Τί νὰ συνέβη ἄρα γε εἰς αὐτὸν τὸν Λαφρεσάνζ; ἐσκέπτετο παρακολουθοῦσα τὰς λευκάς καὶ ἀρωματισθόλους στεφάνους τοῦ σιγάρου τῆς. Κρίμα, τῇ ἀληθείᾳ, ἐὰν ἔπαθε τίποτε δυσάρεστον.

Καὶ ἀνεκίνησε τοὺς ὤμους εἰς σημεῖον ἀδιαφορίας.

— Αἶ, καὶ νὰ ἐπάθαινε τίποτε, τί πρὸς ἐμέ; κατὰ τί ὁ Λαφρεσάνζ δύναται νὰ μ' ἐνδιαφέρῃ; Δὲν τὸν ἀγαπῶ! ... Ἐν πρώτοις δὲν ἀγαπῶ κανένα ... δὲν ἔχω δικαίωμα ν' ἀγαπήσω κανένα. Ὁ ἔρωσ δι' ἐμέ θὰ ἦτο καταστροφή μου. Καὶ αὐτὸς ὁ καυμένος ὁ Μωρσά, ὁ ὅποιος μοῦ κάμνει τὸν ἔρωτα! ... σὰς ἐρωτῶ ὀλίγον! ... Ἴδού ἕνας ὁ ὅποιος χάνει τὸν καιρὸν του! Διὰ νὰ ἐπανέλθω ὅμως εἰς τὸν Λαφρεσάνζ, ἤθελα νὰ μάθω τί ἀπέγεινε.

Ἡ κ. δὲ Γούγκα ἠγέρθη αἴφνης καὶ τὸ θελητικὸν αὐτῆς πρόσωπον ἠλλοιώθη τέλειον προσλαβὸν σκληρὰν καὶ τραχεῖαν ἔκφρασιν.

— Τί πρὸς ἐμέ! ἀνέκραξεν ἀνυπομόνως, τρελλὴ εἶμαι νὰ ἀπασχολῶ οὕτω τὸν νοῦν μου!

Δὲν ἐπέρανε δὲ σχεδὸν τὴν φράσιν, ὅτε ἠκούσθησαν τρεῖς ἀσθενέστατοι κτύποι τοῦ διαφράγματος. Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἠκράσθη ἐπὶ τινα λεπτά τὸ σύνθημα ἐπανελήθη. Τότε ὤθησεν ἀφανὲς ἐλατήριον κεχυμμένον ἐν τῇ γλυφῇ τοῦ φατώματος καὶ ἡ καταπακτὴ τῆς ἐστίας κατέπεσεν ἀθρόβως, τὸ ἐξέχον τῆς ἐστίας μέρος ἀνυψώθη καὶ ἀνὴρ κεκυρωμένος εἰσηλθε διὰ τοῦ χάσματος εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον.

Ὁ νέηλος δὲν εἶνε ἄγνωστος ἡμῖν τὸν εἶδομεν ἐπὶ μικρὸν ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ βορείου σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, ἐμπροσθεν τῆς εἰς Λουβρον ἀναχωροῦσας ἀμαξοστοιχίας, ἣν δ' ὁ Γερμανὸς, ὅστις ὠμίλησε πρὸς τὸν ἀνταποκριτὴν τοῦ «Ἐωθινοῦ Ταχυδρομοῦ» τῆς Βιέννης Θεόδωρον Μενδώ, καὶ ὅστις χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ πρὸ πάντων ὅτι τὸν ἤκουσαν καὶ τὸν ἐνόησαν, ἐπρόφερε λέξεις τινάς, αἱ ὅσαι κατατάρραξαν καὶ εἰς ἀμηχανίαν ἐβύθισαν τὴν δεσποινίδα Βέρθαν δὲ Κερμόρ.

— Οὐφ! εἶπεν ἐγερθεῖς καὶ ἀναπνεύσας ἰσχυρῶς, ἡ διαβασίς αὐτῆ εἶνε δυσχερεστάτη, κακὰ ἔκαμαν πού τὴν ἔκαμαν τόσον στενὴν. Βεβαίως ἔγινε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διὰ τὰς διαστάσεις τοῦ συνταγματάρχου Κερμόρ δι' ἐμέ ὅμως ὦ!

Καὶ διορθώσας ἑαυτὸν, οὕτως ὁμίλησαντα, χαιρετίζων δὲ τὴν κυρίαν δὲ Γούγκα:

— Βαρωνίς, φιλῶ χιλιχίς τὰς ὠραίας χεῖράς σας καὶ καταθέτω εἰς τοὺς πόδας σας τὴν ἔκφρασιν τῶν αἰσθημάτων μου.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα συνωφρῶθη.

— Παῦσε τὰς ἀνοησίας σου, σὲ παρακαλῶ, ταγματάρχα.

Νομίζω ὅτι δὲν ἤλθες νὰ μ' εὐρῆς ἡμέρα μεσημέρι διὰ ν' ἀρχίσῃς ἀηδίας, τοσοῦτον μάλλον, ὅσο δὲν εἶμαι ἐιόλου καλὰ, ἀγαπητέ μου ταγματάρχα, εἶμαι ἐλεεινὴ.

Ὁ ταγματάρχης μετέβαλε τόνον.

— Καλὰ λέτε, ἀπεκρίθη ἐπρόκειτο περὶ σπουδαίας εἰδήσεως καὶ ἦτο ἀναγκη νὰ σὰς τὴν εἶπω τὸ ταχύτερον, ἰδοὺ δικαί ἦλθα.

— Ἄ! καὶ τί νέα; ἠρώτησεν ἡ βαρωνίς.

— Ἐλαβον τηλεγράφημα διὰ περιστερὰς...

— Διὰ περιστερὰς! ὑπέλαβεν ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἐκὶ κλιώσασα εὐλικρινῆ ἐκπληξιν.

— Ναί, ἀπεπειράθημεν μίαν δοκιμὴν ἐσχάτως, ἡ ὅποια ἐπέτυχεν ἄριστα. Μὰς παραφυλάττουν παρὰ πολὺ, βαρωνίς, πρὸ καιροῦ, τὰ δὲ κρυπτογραφικὰ τηλεγραφήματα εἶνε ἐπικίνδυνα, τὰ συνθηματικὰ σημεῖα πρέπει νὰ μεταβάλλωνται ἐκάστοτε, διότι ὑπαρχοῦσιν ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι λογιζονται ὡς παιδικὰ ἀθύρματα καὶ τὰ πολυπλοκώτερα κρυπτογραφικὰ αἰνίγματα. Ἀφοῦ λοιπὸν τὰ πράγματα ἔφθασαν εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον, ἐδοκιμασαμεν καὶ τὰς περιστερὰς καὶ σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἐπέτυχεν ἡ δοκιμὴ ἄριστα. Ὁ περιστερεῶν μας εἶνε εἰς Πασύ. Ἀνήκουστον πρᾶγμα, πόσον μωροῦ εἶνε αὐτοὶ οἱ Γάλλοι! Φρονοῦσι μετὰ πεποιθήσεως ὅτι ὁ Μύλλερ, γνωρίζετε τὸν λοχαγὸν Μύλλερ, ὁ ὅποιος μένει εἰς Πασύ, ἔχει τὴν μανίαν ν' ἀνατρέψῃ ταχυδρομικὰς περιστερὰς.

Ἡ δὲ κυρία δὲ Γούγκα ἐτι μάλλον ἐκπλησσομένη διέκοψε τὸν ταγματάρχην διὰ νὰ τῷ παρατηρήσῃ:

— Ἄλλὰ ταχὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ φονεύσῃ τις τὰς περιστερὰς διὰ τυφεκίου; ... Ἐὰν κατὰ τύχην μία ἐξ αὐτῶν πέσῃ εἰς χεῖρας των, τὰ τηλεγραφήματα σὰς...

— Εἶνε ὡς πάντοτε κρυπτογραφικὰ καὶ δὲν εἶνε ἐπικινδυνώδεστερα τοῦ τηλεγράφου. Τέλος πάντων, μία περιστερὰ ἀφεθεῖσα σήμερον τὸ πρῶν ἐκ Πορτλανδῆς ἐπὶ τῆς ἀγγλικῆς παραλίας ἔφθασε μετὰ τέσσαρας ὥρας εἰς τὸν περιστερεῶνα τοῦ Μύλλερ... αὐτὸ εἶνε ὀχυμασίον... ταχύτερον τοῦ τηλεγράφου. Μετὰ τέσσαρας ὥρας καὶ τέταρτον εἴχμεν εἰς χεῖρας τὸ τηλεγραφεῖον καὶ τὸ ἀνεγνώσκωμεν ὁ Μύλλερ καὶ ἐγὼ εἰς φασὺ...

— Καὶ τί λέγει τὸ τηλεγράφημά σας;

— Μὰς μεταδίδει σοβαρωτάτην εἰδήσιν. Παρ' ὀλίγον νὰ συλληφθῇ ἐκεῖ κάτω ὁ Βάλτερ Χάνδελ.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ κρυγὴν τρόμου.

— Νὰ συλληφθῇ! ἐκαῖνος! ἀνέκραξεν ἀλλὰ πῶς; πῶς τὸν ἀνεγνώρισαν; πῶς τὸν ἀνεκάλυψαν;

— Ὡς φαίνεται ὑπεδείχθη ἀπὸ πολλοῦ ἤδη εἰς τὴν ἀγγλικὴν ἀστυνομίαν... αἱ πληροφορίαι ἦσαν λίαν ἀκριβεῖς... δὲν ἤξεύρω πῶς νὰ μὰς ἐπρόδωκε. Τέλος πάντων, οἱ Ἄγγλοι ἦσαν προειδοποιημένοι, ἰδοὺ τὸ κύριον, ἀλλὰ προσείχον οἱ ἰδικοὶ μας καὶ διέφυγον τὰς χεῖρας τῆς ἀγγλικῆς ἀστυνομίας τῇ ἀληθείᾳ, αὐτὸ τὸ ὅποιον ἔπραξαν μαρτυρεῖ ἕκτακτον νοσηροσύνην.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα προτείνουσα τὸν λαιμόν καὶ τοὺς ὀφθαλμούς ἐχρῆσα ἀνεφωγμένους μεγάλως ἤκουε πανθ' ὅσα ἔλεγεν ὁ ταγματάρχης, καὶ δὲν ἄφινε νὰ τῇ διαφύγῃ οὐδὲ λέξις.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν οὗτος, οἱ ἄνθρωποι μας ἤκουσαν νὰ γίνηται λόγος περὶ τῶν ὑπαλλήλων τῆς ἀγγλικῆς ἀστυ-

νομιάς, ἐνόησαν ὅτι ὁ Χάνδελ ὑπεδείχθη εἰς αὐτὴν καὶ ὅτι βεβαίως θὰ συναλαμβάνετο ἀμέσως, τότε τί ἐπραξάν; τί φρονεῖτε ὅτι ἐπραξάν; Κατὰ τὴν πρώτην ὄθησιν ἀφῆρασαν τὸ χαρτοφυλάκιον Γάλλου δημοσιογράφου εὐρισκομένου ἐκεῖ, ἐνὸς ἀφελοῦς καὶ περιέργου, καὶ ἔβλεπον εἰς τὸ θυλάκιόν του τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ τὰ μᾶλλον ἐνοχοποιητικὰ ἐγγράφα του Χάνδελ. "Ω! τὸ πρᾶγμα ἔγινε πολὺ καλᾶ, τοσοῦτο μᾶλλον, καθόσον ὁ νέος ἐκεῖνος οὔτε ὁμιλεῖ οὔτε ἐννοεῖ ἀγγλικά... Οὕτως ὥστε οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι τὸν ὠδήγησαν καὶ τὸν ἐνέκλεισαν εἰς τὰς φυλακάς, παρὰ τὰς λυσσαλέας διαμαρτυρίας του. "Α! ἔ! ἔ! τί ἀστείότης!

Καὶ ὁ ταγματάρχης Ἐρμαν Γκοῦντερ ἀνεκᾶγχασεν.

"Ἔστη ὅμως παρατηρῶν ἀσκαρδαμυκεῖ τὴν βαρωνίδα. Ἐνόμιζε τις ὅτι ἀνεγίνωσκεν ὡς ἐν ἀνοικτῷ βιβλίῳ ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς καὶ ὅτι ἀνηρεύνα ὡς δι' ἰατρικῆς σμίλης μέχρι τῶν βαθυτάτων πτυχῶν τῆς καρδίας της.

Δὲν σὰς ἀρέσει αὐτὴ ἡ ἱστορία; εἶπε συνοφρυωθῆς, ἐνῶ ἐγενεῖτο ὑπόνοια ἐν τῷ νῶ αὐτοῦ... Ἀνησυχεῖτε καὶ εἴσθε τετραγαμμένη, βαρωνίς... Εὐχρεστήθητε δὲ ν' ἀφήσετε ὅταν εἴσθε μαζῆ μου, ταῖς πονηριάς, σὰς παρακαλῶ... Ἐχετε ἤδη διδόμενα περὶ τῆς ἱστορίας ταύτης; ἀποκριθῆτε εὐλικρινῶς... αὐτὸ ἀπόκειται εἰς ὑμᾶς νὰ κάμετε.

"Ω! βέβαια, θὰ σὰς ἀποκριθῶ μετὰ πάσης εὐλικρινείας, ἀνταπήνητησεν ἡ νεαρὰ γυνή. Κατὰ μεγάλην τύχην κάποιος ὁ ὅποιος τῶρα μόλις ἐξῆλθεν ἀπ' ἐδῶ, μοὶ ὠμίλησε περὶ τῆς ἐξαφανίσεως ἐν Μελκόμβη τῆς Ἀγγλίας Γάλλου τινὸς δημοσιογράφου, τοῦ κυρίου Λαφρεσάνζ.

Ὁ ταγματάρχης Γκοῦντερ ἐπληξε τὸ μέτωπον.

"Ἰσα, ἴσα, τὸν γνωρίζω αὐτὸν τὸν νέον, τὸν εἶδα πολλάς φορὰς εἰς τὰς συναναστροφὰς σας! Βαρωνίς! Ἐνδιαφέρεσθε δι' αὐτὸν τὸν νέον... αὐτὸ εἶνε βέβαιον, πιστεύσατέ με δὲ ὅτι κάμνετε ἄσχημα... εἶνε ἐπικίνδυνον παίγνιδι αὐτὸ τὰ ὅποιον παίζετε.

Ἡ βαρωνίς ἀνωρθώθη κατεξαναστᾶσα ἐκ τοῦ δεσποτικῆς τόνου τῶν λόγων τούτων καὶ ἠθέλησε ν' ἀντιστη.

— Καὶ διατί, σὰς παρακαλῶ, ἠρώτησεν ὑπεροπτικῶς, παίζω ἐπικίνδυνον παίγνιδι; Δὲν εἶμαι λοιπὸν ἐλευθέρη νὰ δέχομαι ὅποιον θέλω;

Τὰ μεγάλα τοῦ ταγματάρχου χεῖλη διεστάλησαν καὶ ἐκᾶγχασεν.

— Ὅχι! εἶπε κινήσας τὴν κεφαλὴν, δὲν εἴσθε καθόλου ἐλευθέρη, βαρωνίς! δὲν ἀνήκετε εἰς τὸν ἑαυτὸν σας... διότι νὲ πρώτοις, ἐκτὸς τῶν ἡμετέρων ὑποθέσεων, ἐν ἐπήγχινα νὰ διηγηθῶ εἰς κάποιον Θεόδωρον Μενδῶ ὅτι ἐνδιαφέρεσθε ὑπὲρ τοῦ Λαφρεσάνζ, νομίζω ὅτι τὸ πρᾶγμα ἠδύνατο ἀκριβῶς νὰ μὴ ἀρέσῃ εἰς τὸν πρῶτον καὶ ὅτι θὰ ἐγίνετο αἰτία νὰ μετανοήσετε πικρῶς.

Τὸ πρόσωπον τῆς νεαρῆς γυναικὸς συνεστάλη ὑπὸ νευρικοῦ σπασμοῦ.

— Ἀπόδειξις ὅμως ὅτι πολὺ ὀλίγον μὲ μέλει τί θὰ εἴπῃ περὶ τούτου ὁ κύριος Μενδῶ εἶνε ὅτι εἰς τὸν Φλαβιανὸν Μωροά, ὁ ὅποιος ἀνεχώρησε πρὸ ὀλίγου εἰς Ἀγγλίαν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ φίλου του κυρίου Λαφρεσάνζ, ἔδωκε συστατικὴν ἐπιστολὴν διὰ τὸν κύριον Θεόδωρον Μενδῶ!

Τῇ φορᾷ ταύτῃ ὁ ταγματάρχης ἐξανέστη θορυβωδῶς.

— "Α! ὑπέλαθε, πολὺ καλὴ εἶνε, πολὺ νόστιμος. "Ω! τί ἐξαιρετος ἀστείότης.

Ἄλλ' ἀμέσως ἐγένετο σοβαρὸς, συνοφρυώθη καὶ προσηλῶν αὐθις τοὺς φαιούς αὐτοῦ ὀφθαλμούς ἐπὶ τῆς νεαρῆς γυναικὸς,

— Νὰ μὴ τύχη ἐξαφνα καὶ ἐδώκατε καμμίαν ἄλλην συστατικὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν κύριον Μωροά; Ἐπιθυμῶ νὰ τὸ μάθω.

Ἐγένετο σιωπὴ. Καὶ ἡ μὲν νεαρὰ γυνὴ προσβληθεῖσα ἐκ τῆς θελήσεως ταύτης ἀξιούσης νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὴν ἑαυτῆς ἠρνεῖτο νὰ ὑποκύψῃ ἀνθισταμένη δὲ κατὰ τῆς τυραννίας ταύτης ἠθέλησε ν' ἀναλάβῃ τὴν πάλιν.

Ὁ ταγματάρχης ἦτο ἡρεμώτερος καὶ ἀπαθέστερος καὶ ἀνέμενον ὡς δ' ἐκείνη ἠρνεῖτο νὰ τῷ ἀποκριθῇ, ἐπανέλαθε τὴν ἐρώτησιν αὐτοῦ:

— Σὰς ἠρώτησα, εἶπε μετὰ τραχυτέρου τόνου, ἐὰν ἐγράψατε μίαν καὶ μόνην ἐπιστολὴν, τὴν πρὸς τὸν Θεόδωρον Μενδῶ.

Ἄλλ' ἡ αὐτὴ καὶ πάλιν ἐξηκολούθησεν ἐκ μέρους τῆς βαρωνίδος σιωπῆ.

— Βαρωνίς, ἐπανέλαθεν ὁ ταγματάρχης, θὰ θυμώσετε βεβαίως μαζῆ μου, διότι θὰ σὰς ὑπενθυμίσω δυσάρεστα πράγματα, πρέπει νὰ αἰτιάζσθε τὸν ἑαυτὸν σας... Πρὸ ἐξ ἐτῶν, βαρωνίς, ἀκριβῶς πρὸ ἐξ ἐτῶν, νεαρὰ καὶ γνώριμος ἡμῶν γυνὴ εὐρίσκειτο εἰς ἀπεγνωσμένην κατάστασιν. Ἀναφέρω τὰ γεγονότα, διότι μὲ ἀναγκάζετε... ἦτο περιπεπλεγμένη εἰς μίαν δίκην.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἠγέρθη ἀίφνης αἰ παρειὰ τῆς ἐκάλυφθησιν ὑπὸ ἐρυθήματος, ἐνῶ ἤστραπτον οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς.

— Κύριε! ἀνέκραξεν ἀπειλητικῶς καὶ προχωρήσασα ὀλίγον πρὸς τὸν ταγματάρχην.

— Καλὰ, καλὰ, ἀνταπήνητησεν ἐκεῖνος, κινήσας τὴν κεφαλὴν δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ διηγηθῶ λεπτομερῶς τὰ κατὰ τὴν δίκην; ... ἄς εἴπωμεν λοιπὸν μόνον ὅτι ἦτο σκανδαλώδης, ἐκ τῶν σκανδαλώδεστών! δὲν παραβλάπτωμεν διόλου τὴν ἀλήθειαν... καὶ ἡ σωφροσύνη σας περιφρουρεῖται. Ἐπαναλαμβάνω λοιπὸν. Ἡ νεαρὰ ἐκείνη γυνὴ ἐνοχοποιεῖτο, καὶ περὶ πλέον, χρηματικῶς διετέλει εἰς ἀκροσφαλῆ θέσιν... εἰς φοβερὰν ἔνδειαν. Τότε δὲ ἀνὴρ τις προσελθὼν πρὸς αὐτὴν τῇ εἶπε. «Ἀνήκετε εἰς τὴν γερμανικὴν ἀστυνομίαν, ἀλλ' ἔνεκεν συμβάντος τινὸς περὶ κλοπῆς χαρτῶν καὶ σχεδίων, καθ' ἣν ἐφάνητε ἀδεξία, ἔπαυσαν νὰ σὰς χρησιμοποιοῦσι. Θέλετε ν' ἀνυψωθῆτε; θέλετε νὰ παραδεχθῆτε τὴν συγκέντρωσιν τῶν σχέσεων τῶν ἡμετέρων... πρακτόρων; Θ' ἀνοίξετε αἴθουσαν, ἐνθα θὰ δέχεσθε πρόσωπά τινα, τὰ ὅποια θὰ σὰς ὑποδειχθῶσι, καὶ ἡ σκανδαλώδης δίκη θὰ κατασταλῇ, θὰ πληρωθῶσι τὰ χρέη σας, θὰ τακτοποιηθῇ ἡ ἀκροσφαλῆ θέσις σας... καὶ τέλος θὰ ἐπαρκέσωμεν εἰς τὴν πολυτέλειαν, εἰς τὴν ὁποίαν διακαιοῦται ὡραία γυνὴ ὡς σεῖς».

Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος... ἤμην ἐγὼ! ἡ δὲ γυνὴ ἦτο!...

— Ταγματάρχα! ἀνέκραξεν ἡ βαρωνίς μετὰ παροξυσμοῦ καὶ λύσεως.

Ὁ κύριος Γκοῦντερ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνέτεινε τοὺς ὤμους, ἀφίς νὰ παρέλθῃ ἡ θύελλα αὐτῆ, ἥτις ἐφαίνετο ὅτι, δὲν τῷ ἐνέπνεε τὸν ἐλάχιστον τρόμον.

(Ἐπεται συνέχεια).

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Ἄλλὰ τὸ περιεργότερον προνόμιον τῆς μητροπόλεως τῆς Σεβίλλης εἶνε ὁ λεγόμενος χορὸς *de los seises*, γινόμενος καθε ἑσπέραν, περὶ τὸ λυκόφως, ἐπὶ ὀκτῶ συνεχεῖς ἡμέρας, μετὰ τὴν ἑσπέρην τοῦ *Corpus Domini*. Ἐπειδὴ ἤμην ἐν Σεβίλλῃ κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, ἐπήγα νὰ τὸν ἴδω καὶ νομίζω ὅτι ἀξίζει νὰ περιγραφῆ.

Ἐξ ὧν εἶχον ἀκούσει πρὶν, ἐνόμιζον ὅτι θὰ ἦτο τι σκανδαλωδῶς γελοῖον καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸν ναὸν αἰσθανόμενος ἀγανάκτησιν διὰ τὴν βεβήλωσιν τοῦ ἱεροῦ χώρου.

Ὁ ναὸς ἦτο σκοτεινὸς καὶ μόνον ὁ μεσαῖος σηκὸς ἦτο φωτισμένος. Πλήθος γυναικῶν γονατισμένων κατεῖχε τὸν μεταξὺ τοῦ σηκεῦ καὶ τοῦ χοροστασίου χώρον. Ἱερεῖς τινὲς ἐκάθηντο δεξιά καὶ ἀριστερὰ τοῦ βωμοῦ. Ἐμπρὸς ἐπὶ τῆς κλίμακος ἠπλοῦτο μέγας τάπης. Δύο σειραὶ παιδιῶν ἀπὸ ὀκτῶ εἰς δώδεκα ἐτῶν, ἐνδεδυμένα ὡς ἵπποταὶ Ἴσπανοὶ τοῦ μεσαιῶνος, μὲ πῖλον περωτὸν καὶ λευκὰς περινημιῖδας, ἦσαν παρατεταγμένα τὰ μὲν ἀπέναντι τῶν ἄλλων ἔμπροσθεν τοῦ βωμοῦ. Εἰς τι σημεῖον ὁσθὲν ὑπὸ τινος ἱερέως, γλυκεῖα μουσικὴ βιολίων διέκοψε τὴν βαθεῖαν σιγὴν τοῦ ναοῦ καὶ αἱ δύο σειραὶ τῶν παιδιῶν ἐκίνησαν μὲ βηματισμοὺς τετραχόρου, καὶ ἤρχισαν νὰ διαιρῶνται, νὰ περιπλέκωνται, νὰ διαλύωνται, νὰ συμπλέκωνται, μὲ χιλιῶς χαριστάτους κύκλους, καὶ ἔπειτα ἐκ τοῦ στόματος πάντων συγχρόνως ἐξῆλθεν εὐγενὲς καὶ ἀρμονικὸν ᾄσμα, ὅπερ ἀντήχησεν εἰς τὸ σκότος τῆς εὐρείας μητροπόλεως ὡς ἡ φωνὴ χοροῦ ἀγγέλων, καὶ μετὰ τινὰ στιγμήν ἤρχισαν νὰ συνοδεύωσι τὸν χορὸν καὶ τὸ ᾄσμα μὲ τὰ κρέμβαλα. Οὐδεμίᾳ θρησκευτικῇ τελετῇ μὲ συνεκίνησε ποτὲ ὅπως αὐτῆ.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγράψω τὴν ἐκ τῶν ἀπαλῶν ἐκείνων φωνῶν παραγομένην ἐντύπωσιν ὑπὸ τοὺς ἀπεράντους ἐκείνους θόλους, τὰ τρυφερὰ ἐκείνα πλάσματα εἰς τοὺς πόδας τοῦ τεραστίου ἐκείνου βωμοῦ, τὸν συνεσταλμένον καὶ οἰονεὶ ταπεινὸν ἐκείνον χορὸν, τὸ ἀρχαῖον ἐκείνο ἔθιμον, τὸ γονατισμένον ἐκείνο πλῆθος, καὶ ὀλόγυρα τὸ σκότος ἐκείνο. Ἐξῆλθον τοῦ ναοῦ μὲ τὴν ψυχὴν μου ἑλαφρὰν καὶ γαληνιακὴν ὡς νὰ εἶχον προσευχηθῆ.

Σχετικῶς μὲ τὸν χορὸν τοῦτον μοῦ διηγήθησαν ἐν ἀνέκδοτον ἀρκετὰ περιέργον. Πρὸ δύο αἰῶνων ἀρχιεπίσκοπός τις τῆς Σεβίλλης φρονῶν ὅτι μὲ τοὺς χοροὺς καὶ μὲ τὰ κρύταλα δὲν ἐδοξαζετο ἀξιοπρεπῶς ὁ Θεός, ἀπηγόρευσε τὴν τελετὴν. Γενικὴ ἀναστάσις ἐπηκολούθησεν, ὁ λαὸς ἐξανέστη, οἱ κανονικοὶ διεμαρτυρήθησαν καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἠναγκάσθη νὰ ζητήσῃ τὴν ἐπέμβασιν τοῦ Πάπα. Ὁ Πάπας περιέργως γενόμενος, ἠθέλησε νὰ ἴδῃ ἰδίως ὄμμασι τὸν χορὸν διὰ νὰ κρίνῃ ἐν ἐπιγνώσει. Ἐνέδυσαν τὰ παιδιά ὡς ἵπποτας, τὰ ἔφεραν εἰς Ρώμην, τὰ ὠδήγησαν εἰς τὸ Βατικανὸν καὶ ἐκεῖ ἐνώπιον τῆς Αὐτοῦ Παναγιότητος ἐχόρευσαν καὶ ἔψαλαν, Ἡ Αὐτοῦ Παναγιότης ἐγέλασε, δὲν ἀπεδοκίμασε, θέλων δὲ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς κανονικοὺς χωρὶς νὰ δυσαρεστήσῃ τὸν ἀρχιεπίσκοπον, διέταξεν ἵνα ὁ χορὸς ἐξακολουθήσῃ μέχρις οὗ φθαρῶσιν αἱ ἐνδυμασίαι, τὰς ὁποίας ἔφερον τὰ παιδιά, μεθ' ἧς ἡ τελετὴ θὰ ἰθεωρεῖτο ὡς καταργηθεῖσα. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἐγέλασεν ὑπὸ τοὺς μύστακας, ἐὰν εἶχε τοιοῦτους, καὶ οἱ κανονικοὶ ἐγέλασαν καὶ αὐτοί, ὡσανεὶ εἶχον ἐξεύρει ἤδη τὸν τρόπον νὰ ἐμπαίζου τὸν ἀρχιεπίσκοπον καὶ τὸν Πάπαν. Καὶ τῶντι κατ' ἔτος ἀνεύονον μέρος τῶν ἐνδυμάτων τῶν παιδιῶν, εἰς τρόπον ὥστε οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ὅτι τὰ ἐνδύματα ἦσαν ἐντελῶς ἐφθαρμένα, ὁ δὲ ἀρχιεπίσκοπος, αὐστηρότατος καὶ λεπτολόγος ἄνθρωπος,

ἐξηγῶν κατὰ γράμμα τὴν διαταγὴν τοῦ Πάπα, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀντιστῆ εἰς τὴν ἐπανάληψιν τῆς τελετῆς. Οὕτως ἐξηκολούθησαν νὰ χορεύουσι, καὶ χορεύουσι, καὶ θὰ χορεύουσι μέχρις οὗ τοῦτο ἀρέσκει εἰς τοὺς κανονικοὺς καὶ εἰς τὸν Θεόν.

Ἐνῶ ἤτοιμαζόμεν νὰ ἐξέλθω τοῦ ναοῦ, εἰς ἱεροφύλαξ μου ἔνευσε, μὲ ὠδήγησεν ὀπισθεν τοῦ χοροστασίου καὶ μοῦ ἔδειξε μίαν πλάκα τοῦ δαπέδου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνέγνωσα ἐπιγραφὴν τινα, ἧτις ἔκαμε τὴν καρδίαν μου νὰ ἀνασκιοτήσῃ.

ὑπὸ τὴν πλάκα ἐκείνην εἶνε θαμμένα τὰ ὀστά τοῦ Φερδινάνδου Κολόμβου, υἱοῦ τοῦ Χριστοφόρου, γεννηθέντος ἐν Κερδύβη καὶ ἀποθανόντος ἐν Σεβίλλῃ τῇ 12 Ἰουλίου 1536, ἐν ἡλικίᾳ πενήτηντα ἐτῶν. ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ἀναγινώσκονται λατινικὰ τινὰ δίστιχα σημαίνοντα τὰ ἑξῆς :

«Πρὸς τί ἐὰν ἔβρεξα διὰ τῶν ἰδρώτων μου τὸ σύμπαν ὀλόκληρον, ἐὰν διέτρεξα τρεῖς τὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου ἀνακλυφθέντα νέον κόσμον, ἐὰν ἐξωράισα τὰς ὄχθας τοῦ ἡσυχου Βαίτιος καὶ ἐπροτίμησα τοῦ πλοῦτου τὴν ἀπλὴν καλαισθησίαν μου διὰ νὰ συναζῶ περὶ σὲ τὰς θεότητας τῆς πηγῆς πτῆς Κασταλίας καὶ νὰ σοὶ προσφέρω τοὺς θησαυροὺς, τοὺς συλλεγέντας ἤδη ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου, ἀφοῦ σύ, διερχόμενος ἐν σιγῇ πρὸ τοῦ λίθου τούτου, δὲν ἀποτείνεις οὔτε ἓνα χαιρετισμὸν πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ πρὸς ἐμὲ μίαν μικρὰν ἀνάμνησιν ;»

Ὁ ἱεροφύλαξ γινώσκων περισσότερα ἐμοῦ, μοὶ ἐξήγησε τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην. Ὁ Φερδινάνδος Κολόμβος ὑπῆρξε, νεώτατος, ἀκόλουθος τῆς Ἰσαβέλλας τῆς Καθολικῆς καὶ τοῦ πρίγκηπος Δὸν Ἰωάννου. Ἐταξείδευσεν εἰς τὰς Ἰνδίας μετὰ τοῦ πατρὸς του καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, τοῦ ναυάρχου Δὸν Διέγου, ἠκολούθησε τὸν αὐτοκράτορα Κάρολον Ε' εἰς τὰς ἐκστρατείας του, ἐπεχείρησεν ἄλλα ταξείδια εἰς τὴν Ἀσίαν, τὴν Ἀφρικὴν καὶ τὴν Ἀμερικὴν, πανταχοῦ δὲ συνέλεξε δι' ἀπειρῶν φροντίδων καὶ μεγίστων δαπανῶν πολυτιμώτατα βιβλία, δι' ὧν κατήρτισε βιβλιοθήκην, ἧτις μετὰ τὸν θάνατόν του, περιήλθεν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ καπιτολίου τῆς μητροπόλεως, καὶ σώζεται ἀκόμη ὑπὸ τὸν γνωστὸν τίτλον «Κολόμβιος Βιβλιοθήκη». Πρὶν ἀπαθάνῃ ἐγράψεν ὁ ἴδιος τὰ λατινικὰ δίστιχα, ἅτινα ἀναγινώσκονται ἐπὶ τῆς πλάκας τοῦ τάφου του καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ταψῆ ἐν τῇ μητροπόλει.

Κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ βίου του, ἐζήτησεν ἀγγεῖον πλήρες τέφρας καὶ ἐσκόρπισεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου του προσφῶρον τὰς λέξεις τῆς Ἀγίας γραφῆς : *Memneto homo quia pulvis es*, ἔψαλε τὸ *Te Deum*, ἐμειλίασε καὶ ἐξέπνευσε μὲ τὴν γαλήνην ἁγίου.

Πάρουτα μὲ κατέλαβεν ἡ ἐπιθυμία νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν βιβλιοθήκην καὶ ἐξῆλθον τοῦ ναοῦ.

Εἰς ξεναγὸς μὲ ἐσταμάτησεν εἰς τὸ κατώφλιον διὰ νὰ μὲ ἐρωτήσῃ ἐὰν εἶχον ἰδῆ τὸ *Patio de los Naranjos* (τὸ Προαύλιον τῶν Πορτοκαλεῶν), τῷ ἀπήνητσα ὄχι καὶ ἀνέλαβε νὰ μὲ ὠδήγησῃ. Τὸ προαύλιον τῶν πορτοκαλεῶν κεῖται πρὸς βορρῶν τῆς μητροπόλεως, περιβαλλεται δὲ ὑπὸ ὑψηλοῦ τείχους μετ' ἐπαχέων. Ἐν τῷ μέσῳ ἐγείρεται μίᾳ κρήνη, περικυκλουμένη ὑπὸ δάσους πορτοκαλεῶν.

Πλησίον τοῦ τείχους κεῖται μαρμαρίνος ἄμβων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου, ὡς λέγει ἡ παράδοσις, ἐκήρυττε τὸν λόγον ὁ ἅγιος Βικέντιος Φερρέρος.

Ἐπὶ τοῦ προαυλίου τούτου, ὅπερ εἶνε εὐρύτατον, ἔκειτο τὸ παλαιὸν σταμίον, ὅπερ πιστεύεται, ὅτι ἐκτίσθη περὶ τὰ τέλη τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος. Σήμερον οὐδὲν ἔχνος αὐτοῦ σώζεται.

λῆς γλυκείας καὶ ἔμμορφης κόρης. Καὶ ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις αὐτὰς ἀσπῆκεν ὁ Θωμᾶς τὴν θεῖαν του περὶ τὴν δεκάτην, διὰ νὰ μεταβῆ εἰς τὸ σπίτι του.

Ὁ Θωμᾶς ἦτο εἴκοσι ἕξ ἐτῶν. Ὁρφανὸς ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας, ἀνετρέφετο ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρὸς του θεῖαν του Κατίναν Μελιχάρη. Ἐπειδὴ ἦτο πτωχός, ἐσπούδαζεν ἀπὸ τὰ εἰσοδήματα τῆς θεῖας του, τῆς ὁποίας τὴν μικρὰν περιουσίαν θὰ ἐκληρονόμηι μετὰ τὸν θάνατόν της.

Ὁ Θωμᾶς ἦτο πάντοτε εὐγνώμων καὶ τακτικὰ καθ' ἑθδουμάδα δύο ἢ τρεῖς ἀπὸ τὰς ἐσπέραις του ἐφύλαττε διὰ τὴν θεῖαν του, ὅπου ἐπήγαινε καὶ ἡ τῆς ἐδιάβαζε κανὲν βιβλίον ἢ ἐσυζητοῦσαν διὰ τὸν προσεχῆ τοῦ Θωμᾶ διορισμὸν εἰς τὸ Ἰπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν. Καὶ ἡ θεῖα Κατίνα δὲν ἦτο ποτὲ εὐτυχιστέρα παρὰ ὅταν ἐπενοῦσε λίγας ὥρας μαζὺ μὲ τὸν ἀγαπημένον της ἀνεψιόν.

Καὶ τώρα δὲν ἐφρόντιζε γιὰ τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τοῦ εὕρῃ μίαν γυναικίσκην καλὴν, σύμφωνα μὲ τὰς διαθέσεις του καὶ τὴν καρδίαν του.

Ὁ Θωμᾶς ἦτο ἄλλως τε ἓνας ἀπὸ τοὺς σπανίους νέους ὑψηλός, μελαγχρινός, μὲ τὰ γαλανὰ μάτια του. Ὀμιλοῦσε μὲ μίαν ἰδιαιτέραν χάριν καὶ γλυκύτητα, εἶχε τρόπους λεπτούς καὶ ἦτο πάντοτε ἐνδευμένος μὲ τὴν μεγαλειτέραν κομψότητα.

Αὐτὰ ὅλα συνετέλεσαν ὥστε νὰ κάμῃ ἐντύπωσιν εἰς τὴν Ἰουλίαν Βαραλῆ, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὸς ἀγαποῦσε ὀλίγον. Ἐκαμε λόγον μίαν ἡμέραν εἰς τὴν θεῖαν του καὶ ἐπειδὴ καὶ ἡ θεῖα Κατίνα, μ' ὅλα τὰ γηράματά της, εἰζευρε, ἡ ἴσως ἐνθυμείτο, ὅτι ἅμα εἶνε κανεὶς εἴκοσι ἕξ χρόνων ἢ καρδιὰ πονεῖ, ἐνόησεν ἀμέσως τί τρέχει.

Τ' ἄλλα εἶνε γνωστά.

Τὴν εἶδε πολλὰς φορὰς καὶ ἔτσι νύκτα ἕμερα ὁ Θωμᾶς ὠνειρεύετο τὰ ὠραῖα μάτια τῆς Ἰουλίας. Ἡ θεῖα Κατίνα ἀκολουθοῦσε εὐχαριστημένη τὰς προόδους τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ. Ὁ Θωμᾶς ἐζήτησε πληροφορίας καὶ ἡ δυσαναλογία τῶν περιουσιῶν τὸν ἀπεθάρρυνε καὶ ἀπεφάσισε νὰ διακόψῃ πᾶσαν σχέσιν. Καὶ ἡ θέσις τῶν πραγμάτων ἦτο πολὺ σοβαρότερα παρ' ὅτι ἐτόλμησε νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὴν θεῖαν του. Δὲν τῆς εἶχε πῆ τὴν ἀλήθειαν. Δὲν ἦσαν δύο μόνον αἱ προσκλήσεις, τὰς ὁποίας ἀπέφυγεν, ἀλλὰ τέσσαρες. Ἔτσι λοιπὸν τὰ πράγματα ἦσαν τελειωμένα καὶ οὔτε ἔπρεπε νὰ συλλογισθῇ πεῖα... Καὶ αὐτὸς ποῦ τὴν εὕρισκε τόσον ὠραίαν τὴν Ἰουλίαν.

Καὶ μία τέτοια καταστροφή τὴν ὥραν ἐκείνην δὲν ἐφαινετο πολὺ δύσκολη, ἀλλὰ πεῖ ἔπειτα, ἅμα συλλογισθῆ κανεὶς λίγο, ἅμα τὰ γεγονότα ὅλα περνοῦν γραμμὴ ἀπὸ τὸν νοῦν σου καὶ ὅλαι αἱ ἀναιμνήσεις ξανάρχονται πίσω, τότε σὲ πιάνει ἡ μελαγχολία, ἡ συγκίνησις σου τρώγει τὰ σωθικά, τὰ περασμένα ξαναγυρίζουν, καὶ σιμα, ἀργὰ πέφτει ἓνα δάκρυ ἀπάνω στὴν πληγὴ. Θαρρεῖς πῶς μπορεῖς, μιά ποῦ εἴωσες τὴν καρδίαν σου, νὰ τὴν παρῆς πίσω, καὶ ἀργὰ καταλαβαίνεις πῶς τραβᾷ νὰ τὴν ξεκολλήσῃς καὶ τὴν ξεσχίσεις.

Αὐτὰ ἐσυλλογίζετο ὁ Θωμᾶς ἅμα ἐγύριζε σπῖτι του. Μόλις ἐμβῆκε μέσα καὶ ὁ θυρωρὸς τοῦδωσε ἓνα φακέλλο μεγάλο. Ἀπὸ τὸ σχῆμα, ἀπὸ τὸ γραψιμο, ἐκαταλαβε ἀπὸ ποῦ ἤρχετο. Ἐμείνε ἀπολιθωμένος καὶ ὕστερα βιαστικὰ ἔσχισε τὸ φακέλλο. Νέα προσκλήσις γιὰ τὸν χορὸ τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Βαραλῆ.

Τέσσαρα τέσσαρα ἀνέθηκε τὰ σκαλιὰ ὡς νὰ παγῆ στὸ δωμάτιό του ν' ἀνάψῃ τὸ κερί. Ὁραῖο χαρτὶ χονδρό, θαμπερό, λιθογραφημένο. Μόνον τ' ὄνομά του ἦταν γραμμένο μὲ τὸ χέρι.

— Τὸ γραψιμο τῆς Ἰουλίας, ἐσυλλογίσθηκε μὲ συγκίνησι.

Τὸ ἐκύτταζε καὶ ἐσυλλογίζετο μὲ πόση προσοχὴ τὸ ἔγραφε καὶ μὲ τί καλλιγραφίαν! κατὶ ὠραῖα μακροῦλά γραμματα. Τοῦ ἐφαίνετο πῶς δίπλα σὲ κάθε στοιχεῖο τοῦ ὀνόματός του, ἦταν γραμμὴν καὶ ἡ λέξις ἔλα, ἔλα. Δέκα, εἴκοσι φορὰς ἐδιάβασε τὴν πρόσκλησι καὶ ἐρροφοῦσε τὴν μυρωδιὰ ποῦ ἔβγαζε τὸ χαρτὶ, μυρωδιὰ βιολέττας, τῆς ἀγαπημένης μυρωδιᾶς τῆς Ἰουλίας.

Τὰ εἶχε χάσει. Δύο ὥρας ἔμεινε παραδομένος στὰ ὄνειρά του μπρὸς τὸ χαρτὶ. Ἐπειτα ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ, ἀλλὰ ἡ ἰδέξις του εἶχαν ἀλλάξῃ αἰφνίδια. Ὁ χορὸς ἦταν γιὰ τὸ Σάββατο. Θὰ ἐπήγαινε.

— Μὰ τί ἄσχημα νὰ περιμένῃ κανεὶς ὡς τότε!

* *

Τὸ Σάββατο ἐφθασε καὶ ὁ Θωμᾶς μὲ τὸ φορὸ του στάς ἐνδεκα ἐφθασεν εἰς τοῦ κυρίου Βαραλῆ. Αἱ αἰθουσαι, καταφωτιστοι καὶ γεμάτοι ἀπὸ ἄνθη, ἦσαν πλήρεις κόσμου. Ἡ μουσικὴ ἐπαίξε ἓνα βάλς τρελόν.

Μόλις ὁ Θωμᾶς εἰσῆλθε καὶ ἀμέσως εἶδε τὴν Ἰουλίαν. Τὰ βλέμματά των διεσταυρώθησαν καὶ ὁ Θωμᾶς αἰσθάνθη κατὶ τι, ὡσὰν κτύπημα μέσα στὸ στήθος, ἔπειτα ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ὡς σημεῖον χαιρετισμοῦ, καὶ ἐπῆγε νὰ εὕρῃ τοὺς οἰκοδεσπότας νὰ τοὺς χαιρετίσῃ.

Εἰς τὴν θέαν του ἡ κυρία Βαραλῆ ἀφῆκε τὸ ριπίδι της νὰ πέσῃ πάλι καὶ τὸν ἐκύτταζε μ' ἓνα βλέμμα σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸν πειράξῃ.

— ὦ! καλῶς μὰς ἦλθες, ὠραῖε βρουκόλακ! *

— Κυρία, σὰς ζητῶ συγγνώμην... ἤμουν... ξέρετε ἀδιάθετος...

— ὦ, χαίρω, διότι σὰς βλέπω πολὺ καλὰ, μολονότι εἰσθε εἰς ἀνάρρωσιν ἀκόμη, μὰ κάμετε γρήγορα γιὰτὶ ἡ Ἰουλία σὲ περιμένει γιὰ τὸ βάλς.

Ἐκείνος ἔτρεξε νὰ τὴν εὕρῃ. Αὐτὴ μόλις τὸν εἶδε, τὸν ἐκύτταζε μ' ἓνα βλέμμα ἐκφραστικὸ καὶ τὸν ἐρώτησε μ' ἓνα μειδίαμα ἐλαφρό,

— Καὶ πῶς εἶνε ἡ ὑγεία σας;

— Ὅλα τὰ ξέρει, ἐσκέφθη ὁ Θωμᾶς.

Καὶ μὲ μεγάλην στενοχωρίαν ἀπήντησε:

— Σὰς εὐχαριστῶ, δεσποινίς, εἶμαι καλλίτερα, πολὺ καλλίτερα! μὰ ἐλαφρὰ ἀδιαθεσία...

— Θέλετε νὰ πῆτε ἀδιαθεσία, καὶ χρόνιος μαλιστα, διότι σὰς ἔρχονται πάντοτε σὲ ὠρισμένας ἐποχάς.

— ὦ! συμπτώσις σὰς ὀρκίζομαι.

— ὦ! μὴ ὀρκισθῆτε, γιὰτὶ θὰ πῆτε ψεύματα.

— Δὲν ψεύδομαι, εἶπεν ὁ Θωμᾶς συνερχόμενος ἤδη εἰς ἑαυτόν.

— Ἐλάτε δά, ἀφοῦ σὰς εἶδα στὸν δρόμο.

Ὁ Θωμᾶς ἐστάθη ἀπερῶν.

— Ναί, ναί, ἐπανελάθεν ἡ Ἰουλία, τὴν ἡμέραν τῆς τε-

